

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO
(antroji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. liepos 8 d. *

Byloje T-44/00

Mannesmannröhren-Werke AG, įsteigta Mülheim an der Ruhr (Vokietija), atstovaujama advokato M. Klusmann, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą M. Erhart ir A. Whelan, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl ieškinio, kuriuo prašoma panaikinti 1999 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimą 2003/382/EB, priimtą taikant procedūrą pagal EB sutarties 81 straipsnį (byla IV/E-1/35.860-B — Besiūliai plieno vamzdžiai) (OL L 140, 2003, p. 1), arba sumažinti ieškovei paskirtos baudos dydį,

* Proceso kalba: vokiečių

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas N. J. Forwood, teisėjai J. Pirrung ir A. W. H. Meij,
sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2003 m. kovo 19, 20 ir 21 dienos
posėdžiams,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės ir procedūra ¹

1 Ši byla susijusi su 1999 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimu 2003/382/EB, priimtu taikant procedūrą pagal EB sutarties 81 straipsnį (byla IV/E-1/35.860-B – Besiūliai plieno vamzdžiai) (OL L 140, 2003, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas).

<...>

¹ — Šios bylos motyvai, susiję su bylos faktinėmis aplinkybėmis, nėra pateikti. Faktinės aplinkybės išdėstytos 2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. I-2501, 27 33 punktuose.

Procesas Pirmosios instancijos teisme

- 34 Byla dėl ginčijamo sprendimo buvo pradėta septyniais *Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki Steel Corp.* ir *Sumitomo* ieškiniais, pateiktais Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui nuo 2000 m. vasario 28 d. iki balandžio 3 dienos.
- 35 Išklauius šalis, 2002 m. birželio 18 d. nutartimi pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 50 straipsnį buvo nuspręsta septynias bylas sujungti, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis. Nuo tada, kai bylos buvo sujungtos, ieškovės septyniose bylose galėjo susipažinti su visa šio proceso medžiaga Pirmosios instancijos teismo sekretoriare. Taip pat buvo imtasi proceso organizavimo priemonių.
- 36 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. 2003 m. kovo 19, 20 ir 21 d. posėdžiuose buvo išklausti šalių žodiniai pasisakymai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.

Šalių reikalavimai

- 37 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti ginčijamą sprendimą,
- nepatenkinus pirmojo prašymo, sumažinti jai paskirtą baudą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

386 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl reikalavimo panaikinti ginčijamą sprendimą

39 Ieškinyje dėl panaikinimo ieškovė pirmiausia pateikia kelis teisinius pagrindus, kuriais ginčijamas administracinės procedūros teisėtumas. Be to, ji teigia, kad buvo pažeista EB 81 straipsnio 1 dalis, nes Komisija nepateikė pakankamai ginčijamo sprendimo 1 bei 2 straipsniuose nurodytų pažeidimų įrodymų.

Teisiniai pagrindai dėl procedūros nesilaikymo

Teisinis pagrindas dėl teisės į gynybą pažeidimo Komisijai atsisakius leisti susipažinti su tam tikrais bylos dokumentais

— Šalių argumentai

40 Ieškovė tvirtina, kad jai nebuvo leista susipažinti su visa administracine byla. Komisija neleido jai susipažinti su ELPA priežiūros institucijos pateiktais

dokumentais tvirtindama, kad jie skirti vidaus naudojimui, ir nepateikdama jokio papildomo paaiškinimo bei neatsižvelgdama į jų turinį. *Mannesmann* taip pat teigia, kad taip iš jos buvo atimta teisė susipažinti su kai kuriais išteisinančiais dokumentais.

- 41 Be to, *Mannesmann* kritikuoja Komisiją nesilaikius Pranešimo 97/C 23/03 dėl priegos prie bylos vidinių procedūros taisyklių prašymų apdorojimo atvejų, atitinkančių EB sutarties (81) ir (82) straipsnius, EAPB sutarties 65 ir 66 straipsnius bei Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 4064/89 (OL C 23, 1997, p. 3; toliau – Pranešimas dėl susipažinimo su byla) II A punkte nustatytos procedūros. Pagal šį pranešimą byla nagrinėjantis pareigūnas privalo patikrinti byloje esančių dokumentų klasifikavimą ir, jei reikalinga, išsiaiškinti, ar jie teisingai klasifikuoti kaip vidaus dokumentai. Ši dokumentų patikrinimo pareiga nepriklauso nuo ūkio subjektų iniciatyvos. *Mannesmann* teigia neturėjusi galimybės išsiaiškinti, ar pranešime apie kaltinimus bei administracinėje byloje yra visi ją išteisinantys dokumentai.
- 42 Be to, *Mannesmann* kritikuoja Komisiją neperdavus jai visų byloje esančių dokumentų sąrašo, kuris suteiktų įmonei galimybę pateikti prašymą susipažinti su tam tikrais dokumentais (1995 m. birželio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Solvay prieš Komisiją*, T-30/91, Rink. p. II-1775, 89 ir 93–95 punktai ir sprendimo *ICI prieš Komisiją*, T-36/91, Rink. p. II-1847, 99 ir 103–105 punktai). Be to, šiame sąraše Komisija privalėjo nurodyti vidaus dokumentus (2000 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją*, vadinamo „Cemento“ sprendimu, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ir T-104/95, Rink. p. II-491, 168 ir 186 punktai). Taigi Komisija pažeidė teisę į gynybą. Tokio pažeidimo negalima ištaisyti Pirmosios instancijos teisme (minėto sprendimo *Solvay prieš Komisiją* 98 punktas).

- 43 Posėdyje *Mannesmann* pagal analogiją rėmėsi 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, 2001, p. 43).
- 44 Komisija atsako, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką ji neprivalo suteikti galimybės susipažinti su vidaus dokumentais (1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hercules Chemicals prieš Komisiją*, T-7/89, Rink. p. II-1711, 54 punktas; 1993 m. balandžio 1 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *BPB Industries ir British Gypsum prieš Komisiją*, T-65/89, Rink. p. II-389, ir 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 420 punktas). Dėl dokumentų pobūdžio jais negalima remtis kaip pažeidimo įrodymais (žr. Pranešimo dėl susipažinimo su byla I A 3 punktą). Bet kuriuo atveju *Mannesmann* neįrodė, kad ginčijamas sprendimas remiasi dokumentais, su kuriais ji negalėjo susipažinti.
- 45 Komisija neabejoja, kad svarstomi dokumentai privalo būti klasifikuojami kaip vidaus dokumentai. Pagal Pranešimo dėl susipažinimo su byla II A 2 punkto c papunktį vidaus dokumentų sąvoka apima Komisijos korespondenciją su kitomis valstybinės valdžios institucijomis, kaip antai ELPA priežiūros institucija.
- 46 *Mannesmann* nepateikė jokių jos įtarimus patvirtinančių įrodymų dėl bylą nagrinėjančio pareigūno pareigos patikrinti bylos dokumentus. Komisija taip pat pažymi, kad *Mannesmann* nepasinaudojo Pranešimo dėl susipažinimo su byla II A 2 punkte nurodyta galimybe prašyti bylą nagrinėjančio pareigūno patvirtinimo, kad svarstomi dokumentai buvo skirti vidaus naudojimui.
- 47 Galiausiai Komisija atmeta argumentą, kad ji privalo pateikti įmonėms byloje esančių vidaus dokumentų sąrašą.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

48 Pranešimo dėl susipažinimo su byla II A 2 punkte nustatyta:

„Norint supaprastinti administravimą ir padidinti veiksmingumą, vidaus dokumentai ateityje bus dedami į vidaus dokumentų, susijusių su tiriamomis bylomis (neprieinamų), kuriose jie išdėstyti chronologine tvarka, bylą. Tokios kategorijos klasifikavimą turi atlikti išklausančios pareigūnas, kuris prireikus garantuoja, kad toje byloje esantys dokumentai yra „vidaus dokumentai“.

Toliau pateikti vidaus dokumentų pavyzdžiai:

<...>

c) korespondencija dėl bylos su kitomis valstybinės valdžios institucijomis (¹⁹);

<...>“

49 Pranešimo dėl susipažinimo su byla 19 išnašoje teigiama:

„Būtina apsaugoti iš valdžios institucijų gautų dokumentų slaptumą; ši taisyklė taikoma ne tik konkurencijos institucijų dokumentams, bet ir kitų valstybių narių ir

ne valstybių narių valdžios institucijų dokumentams <...> Skirtumas turi būti daromas tarp kitų valdžios institucijų pateiktos nuomonės ir komentarų, kuriems suteikta visiška apsauga, bei specifinių dokumentų, kuriuos jos pateikė ir kurie ne visada sudaro išimtį <...>“

50 Reikia pažymėti, kad remiantis Pranešimo dėl susipažinimo su byla II A 2 punktu, priešingai nei tvirtina *Mannesmann*, bylą nagrinėjančio pareigūno vykdoma kontrolė, nustatanti, ar dokumentai byloje yra vidaus dokumentai, nėra įprastas administracinės procedūros žingsnis. Kadangi pagal šio punkto tekstą bylą nagrinėjantis pareigūnas „gali“ atlikti tokią kontrolę „prireikus“, darytina išvada, kad jeigu tam tikrų dokumentų klasifikavimas kaip „vidaus dokumentų“ nėra arba jau nebėra ginčijamas, jam tokios kontrolės atlikti nereikia. Kitoks nuostatos interpretavimas neproporcingai padidintų Komisijos darbo krūvį per administracinę procedūrą ir prieštarautų tokio klasifikavimo metodo tikslui „supaprastinti administravimą ir padidinti veiksmingumą“. Taigi svarbu nustatyti, ar vykstant administracinei procedūrai *Mannesmann* prašė bylą nagrinėjančio pareigūno patikrinti, ar ELPA priežiūros institucijos Komisijai siųsti vidaus dokumentais pripažinti dokumentai iš tikrųjų gali būti laikomi vidaus dokumentais.

51 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad 1999 m. kovo 12 d. *Mannesmann* pateikė prie ieškinio pridėtą prašymą leisti susipažinti su dokumentais. Tačiau 1999 m. kovo 22 d. Komisijos laišku, taip pat pridėtu prie ieškinio, šis prašymas buvo atmestas, nes tie dokumentai yra vidaus dokumentai pagal Pranešimo dėl susipažinimo su byla II A punktą (žr. Pranešimo II A 2 punktą).

52 Atsiliepime į ieškinį Komisija nurodė, o *Mannesmann* neprieštaravo, kad vėliau pastaroji neginčijo 1999 m. kovo 22 d. laiške pateikto atsisakymo suteikti galimybę

susipažinti su byla, prašydama bylą nagrinėjančio pareigūno patikrinti, kad minėtas Komisijos atsakymas į prašymą buvo tikslus ir pagrįstas. Dublike *Mannesmann* paprasčiausiai nurodė, kad neprivalėjo bylą nagrinėjančiam pareigūnui pateikti naujo prašymo. Iš bylą nagrinėjančio pareigūno pranešimo ištraukos, cituotos Komisijos atsakyme į Pirmosios instancijos teismo raštu pateiktą klausimą, darytina išvada, kad šalys „nekėlė teisės į gynybą siaurąja klausimo prasme ir ypač galimybės susipažinti su byla klausimo“.

53 Galima teigti, kad jei gavusi 1999 m. kovo 22 d. raštą *Mannesmann* nereikalavo, jog Komisijos administracinės bylos 1–350 puslapiuose esantys dokumentai būtų patikrinti, bylą nagrinėjančiam pareigūnui nebuvo jokio reikalo atlikti tokį bylos patikrinimą. Iš tikrųjų Komisijai raštu atmetus prašymą leisti susipažinti su tam tikrais dokumentais, nes jie yra vidaus dokumentai, prašymą pateikęs asmuo, ginčydamas vidaus dokumentų pobūdį, turi dar kartą pateikti tokį prašymą, jei pageidauja, kad bylą nagrinėjantis pareigūnas peržiūrėtų šį klausimą.

54 Dėl *Mannesmann* skundo, kad Komisija nepateikė jai visų byloje esančių dokumentų sąrašo, įskaitant ir vidaus dokumentus, pažymėtina, kad iš šiam argumentui paremti *Mannesmann* nurodytos nusistovėjusios teismų praktikos, negalima daryti išvados, jog Komisija, nepateikdama tokio sąrašo šalims per administracinę procedūrą, savaime pažeidžia šalių teisę į gynybą. Iš tiesų 42 punkte minėtuose sprendimuose *Solvay prieš Komisiją* (89 ir 93–95 punktai) ir *ICI prieš Komisiją* (99 ir 103–105 punktai) Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo klausimą tik dėl būtinos pusiausvyros tarp teisės susipažinti su apkaltinamaisiais ir išteisinamaisiais dokumentais bei įmonės komercinių paslapčių apsaugos, o ne vidaus dokumentų apsaugos. Be to, nors iš 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo matyti, kad taikydamas proceso organizavimo priemones Pirmosios instancijos teismas paprašė Komisijos pateikti vidaus dokumentų, kurių turinys nebuvo netgi trumpai apibrėžtas per administracinę procedūrą šalims pateiktame sąrašė, aprašymą, iš šios aplinkybės negalima daryti išvados, kad Komisija pažeidė šalių teisę į gynybą.

- 55 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad procedūros pažeidimas pažeidžia teisę į gynybą tik tada, jeigu tas pažeidimas turi neabejotiną įtaką nagrinėjamų įmonių galimybei apsiginti (šiuo klausimu žr. 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 852–860 punktus).
- 56 Šioje byloje Pirmosios instancijos teismas, taikydamas proceso organizavimo priemonės, paprašė Komisijos pateikti sąrašą, atskleidžiantį administracinės bylos 1–350 puslapių turinį. Iš nagrinėjamų dokumentų sąrašo matyti, kad visi jie yra vidaus dokumentai, o ne apkaltinamieji ar išteisinamieji įrodymai, nes jais remiantis negalima įrodyti, kad viena ar kita nagrinėjama įmonė padarė ar nepadarė pažeidimo; taigi nei tai, kad byla nagrinėjantis pareigūnas nepatvirtino, kad tai buvo vidaus naudojimui skirti dokumentai, nei tai, kad Komisija atsisakė pateikti tų dokumentų sąrašą su jų aprašymu, negalėjo paveikti *Mannesmann* galimybės apsiginti ir taip pažeisti jos teisę į gynybą. Iš tikrųjų gavusi šio sąrašo kopiją, priešingai nei iki kopijos gavimo, *Mannesmann* posėdyje nebetvirtino, kad kai kurie sąraše esantys dokumentai buvo ne vidaus dokumentai.
- 57 Atsižvelgiant į pirmesnę punktą taip pat reikia atmesti *Mannesmann* argumentą, kurį ji iškėlė remdamasi analogija su Reglamentu Nr. 1049/2001. Netgi darant prielaidą, kad *Mannesmann* galėjo įrodyti turinti teisę susipažinti su nagrinėjamais dokumentais, susipažinimas su jais nebūtų suteikęs jai galimybės geriau gintis per Komisijos vykdomą procedūrą. Dėl to šis argumentas bet kuriuo atveju nesuteikia pagrindo panaikinti ginčijamą sprendimą.
- 58 Be to, ir Reglamentas Nr. 1049/2001, ir 1994 m. vasario 8 d. Komisijos sprendimas (EB) 94/90/EAPB, Euroatomas dėl galimybės visuomenei susipažinti su Komisijos dokumentais (OL L 46, 1994, p. 58), kurį jis pakeičia, nustato, kad prašantis leisti susipažinti asmuo privalo atlikti tam tikrus procedūrinius veiksmus, tai yra pateikti pradinį formalų prašymą, o atsisakymo atveju – patvirtinantį prašymą, kad galėtų

pasinaudoti šių teisės aktų nuostatomis. Kadangi šiuo atveju *Mannesmann* nesilaikė minėtos procedūros, ji negali jos išvengti, siekdama šių nuostatų taikymo pagal analogiją.

59 Iš to, kas pasakyta, reikia daryti išvadą, kad šis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl tariamo laikotarpio atsakyti į pranešimą apie kaltinimus nepakankamumo

— Šalių argumentai

60 *Mannesmann* teigia, kad jai nebuvo duota pakankamai laiko atsakyti į pranešimą apie kaltinimus. Nustatydamą laiką, skirtą atsakyti į pranešimą apie kaltinimus, Komisija neatsižvelgė į šios bylos aplinkybes. Terminas prasidėjo 1999 m. vasario 11 d., kai įmonės, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, įgijo teisę susipažinti su byla, ir baigėsi 1999 m. balandžio 20 d. Nepaisydama bylos apimties ir to, kad tam tikri dokumentai buvo parašyti neįprastomis kalbomis, 1999 m. kovo 22 d. nepateikdama priežasčių Komisija atmetė prašymą pratęsti laiką. Be to, dėl kito panašaus tyrimo *Mannesmann* privalėjo gintis dviejose bylose, turėdama labai mažai laiko joms pasirengti. Iš visų įmonių, kurioms buvo skirtas ginčijamas sprendimas, *Mannesmann* vienintelė buvo tokioje padėtyje. Dėl šios priežasties ji tvirtina buvusi diskriminuojama.

61 Komisija šiuos įtarimus atmeta. Ji tvirtina, kad visos įmonės, kurioms buvo skirtas pranešimas apie kaltinimus, nuo įteikimo 1999 m. vasario 3 d. turėjo po du mėnesius parengti atsiliepimus. Be to, *Mannesmann* prašymu, Komisija 1999 m. kovo 22 d. laišku atidėjo terminą pateikti nuomonei dėl pranešimo apie kaltinimus iki 1999 m.

balandžio 20 dienos. Šiai priemonei netaikomas EB 253 straipsnyje nustatytas reikalavimas nurodyti priežastis. Komisija tvirtina, kad *Mannesmann* skirtas apytiksliai dviejų su puse mėnesio terminas atsakymui parengti buvo pakankamas. Šiuo atžvilgiu ji atkreipia dėmesį į 42 punkte paminėtą „Cemento“ sprendimą (654 ir 655 punktai).

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 62 Pirmiausia reikia pastebėti, kad 1963 m. liepos 25 d. Komisijos reglamento Nr. 99/63/EEB dėl Tarybos reglamento Nr. 17 19 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyto šalių išklausymo (OL 127, p. 2268) 11 straipsnio 1 dalis, kuri buvo taikoma tuo metu, kai ieškovei buvo išsiųstas pranešimas apie kaltinimus, ir 1998 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2842/1998 dėl šalių išklausymo nagrinėjant tam tikras bylas pagal EB steigimo sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL L 354, p. 18) 14 straipsnis, pradėtas taikyti po 1999 m. sausio 31 d., kurių tikslas yra užtikrinti, kad įmonės, kurioms skirtas pranešimas apie kaltinimus, turėtų pakankamai laiko veiksmingai pasinaudoti teisėmis į gynybą, numato, kad Komisija, nustatydamą laiką, kuris negali būti trumpesnis nei dvi savaitės, atsižvelgia į tai, kiek laiko reikia medžiagai parengti, ir į tai, ar byla yra skubi. Laikotarpis turi būti įvertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos sudėtingumą (42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 653 punktas ir ten nurodoma teismų praktika).
- 63 Komisija atsiliepime į ieškinį nurodė, kad pagal 1993 m. XXIII konkurencijos politikos ataskaitos 207 punktą vidutinės svarbos bylose paprastai nustatomas dviejų mėnesių laikotarpis, sudėtingose bylose – trijų mėnesių, be to, atsižvelgiant į atostogas gali būti nustatomas ilgesnis laikotarpis. Kita vertus, punkto pabaigoje yra pažymėta, kad, priešingai nei buvo įprasta, šie pakankamai ilgi laikotarpiai „paprastai“ nebus pratęsimi.

- 64 Šioje byloje 1999 m. sausio 21 d. laišku, prie kurio pridėtas pranešimas apie kaltinimus, Komisija pagal Reglamentą Nr. 99/63 suteikė ieškovei dviejų mėnesių terminą, skaičiuojant nuo pranešimo apie kaltinimus įteikimo dienos. 1999 m. kovo 12 d. *Mannesmann* paprašius dar dviem mėnesiais pratęsti šį terminą, 1999 m. kovo 22 d. Komisija, be 1999 m. sausio 21 d. pranešimo apie kaltinimus lydraštyje nustatyto dviejų mėnesių termino, suteikė papildomą 17 dienų terminą atsakymui į pranešimą apie kaltinimus parengti.
- 65 Dėl termino, nuo kurio skaičiuojamas įmonių, kurioms skirtas pranešimas apie kaltinimus, atsakymams parengti skirtas laikotarpis, pradžios reikia pastebėti, kad visi 32 svarbiausi bylos dokumentai buvo pridėti prie pranešimo apie kaltinimus. Tokiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad įmonės, kurioms skirtas pranešimas apie kaltinimus, turėjo galimybę pradėti nagrinėti jį iš karto po įteikimo, tai yra 1999 m. vasario 3 d. *Mannesmann* atveju, kaip nurodo Komisija, o ne nuo 1999 m. vasario 11 d., kai joms buvo suteikta galimybė susipažinti su visa byla, kaip tvirtina *Mannesmann*. Galima teigti, kad suteikdama papildomą laikotarpį iki 1999 m. balandžio 20 d. Komisija 17 dienų pratęsė pirminį laikotarpį.
- 66 Nors ši byla yra didelė, tai yra daugiau kaip 15 000 puslapių, Komisija teisingai pažymėjo, kad tokia apimtis nėra neįprasta konkurencijos bylose. Ši byla pagal faktinį sudėtingumą negali būti lyginama su 42 punkte paminėta „Cemento“ byla, kurioje pranešimas apie kaltinimus buvo skirtas 76 įmonėms ir įmonių asociacijoms (sprendimo 3, 4 ir 654 punktai) ir kurioje įmonėms pateikti savo nuomonę dėl pranešimo apie kaltinimus buvo nustatytas bendras keturių mėnesių terminas, įskaitant du pratėsimus. Šioje byloje *Mannesmann* nepateikė konkrečių įrodymų, kad byla buvo ypač svarbi ir (arba) sudėtinga.

- 67 Dėl *Mannesmann* argumento, kad ji turėjo atsakyti į pranešimus apie kaltinimus dviejose tuo pačiu metu vykstančiose bylose (IV/E-1/35.860-B ir IV/E-1/35.860 A), Komisija atsiliepiame į ieškinį tvirtina, jog abi bylos buvo „glaudžiai susijusios bei daugelyje vietų dėl kaltinimų ir dėl nagrinėjamų dokumentų sutampa“. Be to, Komisija pabrėžė, kad abu pranešimai apie kaltinimus taip pat buvo pateikti *Corus* bei Japonijos gamintojams. Svarbu, kad *Mannesmann* neginčijo šių pastebėjimų faktiniu aspektu, bet savo dublike klausė, kodėl Komisija neatsiuntė vieno pranešimo apie kaltinimus nagrinėjamos įmonės, jeigu bylos taip artimai susijusios, nors ši aplinkybė yra visiškai nereikšminga. Taigi reikia konstatuoti, kad abiejų bylų pranešimų apie kaltinimus dalykas daugeliu atveju yra panašus, todėl *Mannesmann* įpareigojimas pateikti nuomonę abiejose bylose šiai įmonei nesudarė pastebimos papildomos naštos.
- 68 Atsižvelgiant į aptartas aplinkybes, *Mannesmann* suteiktas bendras dviejų su puse mėnesio laikotarpis buvo pakankamas nuomonei parengti ir veiksmingai apsiginti (pvz., žr. 1975 m. gruodžio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Suiker Unie ir kt. prieš Komisiją*, 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ir 114/73, Rink. p. 1663, 94–99 punktus).
- 69 Dėl *Mannesmann* argumento, kad jos atžvilgiu buvo pažeistas vienodo požiūrio principas, reikia pažymėti, kad jei nustatyti laikotarpiai yra pakankami suteikti galimybę šalims apsiginti, jie gali būti nustatomi standartiniu pagrindu ir neprivalo būti proporcingi kiekvienu atveju reikalingam parengiamajam darbui.
- 70 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad analogišku atveju pagal EB 230 straipsnio 5 dalį ieškinys dėl panaikinimo turi būti pateikiamas ne vėliau kaip praėjus dviem mėnesiams ir pagal nusistovėjusią teismų praktiką šis terminas negali būti pratęstas jokiais aplinkybėmis, o praleidus terminą ieškinys automatiškai pripažįstamas

nepriimtinu, ir vienintelė galima išimtis yra *force majeure* (žr. šiuo klausimu 2002 m. kovo 21 d. Pirmosios instancijos teismo nutartį *Laboratoire Monique Rémy prieš Komisiją*, T-218/01, Rink. p. II-2139, patvirtintą taikant apeliacinę procedūrą 2003 m. sausio 30 d. Teisingumo Teismo nutartimi *Laboratoire Monique Rémy prieš Komisiją*, C-176/02 P, neskelbta). Tokioms aplinkybėms, standartinių laikotarpių nustatymas negali būti laikomas savaime galinčiu pažeisti Bendrijos teisės vienodo požiūrio principą (žr. šiuo klausimu 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 654 punktą).

- 71 Taigi tai, kad šioje byloje kitoms įmonėms, kurioms buvo skirtas pranešimas apie kaltinimus, nustatytas toks pat terminas atsakyti į vieną pranešimą apie kaltinimus, koks *Mannesmann* – į du pranešimus, negali būti laikoma neteisėta, nes *Mannesmann* skirtas laikotarpis buvo pakankamas.
- 72 Galiausiai dėl tariamai nepagrįsto atsisakymo dviem mėnesiams pratęsti terminą *Mannesmann* nuomonei pateikti reikia priminti, kad remiantis nusistovėjusia teismų praktika pareiga motyvuoti turi būti vertinama atsižvelgiant į kiekvieną atvejį atskirai, tai yra į akto turinį, į nurodytų priežasčių pobūdį bei į asmenų, kuriems aktas skirtas ar kitų asmenų, kurie konkrečiai ir asmeniškai su juo susiję, interesus gauti paaiškinimus. Motyvuojant nebūtina nurodyti visų faktinių ir teisinių aplinkybių, nes nustatant, ar nurodytos priemonės priežastys atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jų formuluotę, bet ir į turinį bei į visus nagrinėjamą klausimą reglamentuojančius teisės aktus (2003 m. sausio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Petrotub ir Republica prieš Tarybą*, C-76/00 P, Rink. p. I-79, 81 punktas ir minėta teismų praktika).
- 73 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad pagal XXIII konkurencijos politikos ataskaitos 207 punktą vidutinio svarbumo bylose paprastai nustatomas dviejų mėnesių terminas atsakyti į pranešimą apie kaltinimus (žr. 63 punktą). Dėl to galima daryti išvadą, kad suteikdama dviejų mėnesių laikotarpį Komisija šią bylą vertino kaip

vidutinės svarbos, ir dėl to nustatytas laikotarpis iš esmės buvo pakankamas įmonėms, kurioms skirtas pranešimas apie kaltinimus, pateikti savo nuomonę. Sprendimo atsisakyti suteikti papildomą terminą motyvai turi būti nagrinėjami atsižvelgiant į šią išvadą.

74 Šioje byloje reikia pripažinti, kad atsisakydama suteikti papildomą dviejų mėnesių laikotarpį, kurio prašė ieškovė, Komisija neprivalėjo ypač pagrįsti savo sprendimo. Kadangi Komisija atsižvelgė į bylos svarbą pagal XXIII konkurencijos politikos ataskaitos 207 punktą, būtina pastebėti, kad suteikdama *Mannesmann* papildomą 17 dienų terminą ir kartu pažymėdama, jog suteikti įmonei prašomus du mėnesius neįmanoma, Komisija netiesiogiai patvirtino savo ankstesnę analizę. Atsižvelgiant į XXIII konkurencijos politikos ataskaitos 207 punkte nustatytą griežtą Komisijos poziciją dėl terminų atsakyti į pranešimus apie kaltinimus pratęsimo, papildomu laiku turi būti laikoma Komisijos suteikta lengvata *Mannesmann*. Taigi *Mannesmann* neturi pagrindo reikalauti panaikinti sprendimą dėl to, kad nebuvo pakankamai pagrįstas atsisakymas suteikti papildomą terminą.

75 Dėl pirmiau išdėstytų priežasčių reikia daryti išvadą, kad *Mannesmann* teisinis pagrindas dėl Komisijos atsisakymo suteikti jai papildomą terminą turi būti atmestas.

Dėl dokumento „Pasidalijimo raktas“ įrodomosios galios

— Šalių argumentai

76 *Mannesmann* tvirtina, kad dokumentas „Pasidalijimo raktas“ yra nepriimtinas įrodymas. Ji teigia, kad Komisija šiuo dokumentu daugiausia rėmėsi nustatydamą

ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose nurodytų pažeidimų egzistavimą. Kadangi Komisija neatskleidė dokumento autoriaus tapatybės, jo autentiškumas ir įrodomoji galia turi būti vertinami labai atsargiai.

- 77 Komisija turėjo bent nurodyti dokumento, kuriuo ji rėmėsi kaip tiesioginiu neteisėtos veikos įrodymu, gavimo aplinkybes. Pagal teisinėje valstybėje galiojančius principus tik pateikus šią informaciją asmuo, prieš kurį yra naudojamas įrodymas, gali tinkamai gintis (1979 m. vasario 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Hoffmann-La Roche*, 85/76, Rink. p. 461).
- 78 Nė viena iš nagrinėjamų įmonių nepripažino dokumento autentiškumo, priešingai nei buvo nustatyta 1985 m. lapkričio 7 d. Teisingumo Teismo sprendime *Adams prieš Komisiją* (145/83, Rink. p. 3539), kuriame Komisijos informatoriaus patikimumas buvo neabejotinas. Kadangi Komisija neįrodė dokumento „Pasidalijimo raktas“ autentiškumo, jis negali būti panaudotas prieš *Mannesmann*. Šis teisės į gynybą pažeidimas yra pagrindas panaikinti ginčijamą sprendimą.
- 79 Netgi jei šio dokumento naudojimas būtų teisėtas, *Mannesmann* ginčija jo įrodomąją galią. Pirmą dokumentą „Pasidalijimo raktas“ paneigia kiti per tyrimą surinkti įrodymai. Taigi ginčijamo sprendimo 86 konstatuojamoji dalis, kurioje Komisija pateikė savo nuomonę apie dokumentą „Pasidalijimo raktas“, aiškiai prieštarauja *Vallourec* pareiškimams, nors jie buvo ypač svarbūs nustatant bylos aplinkybes. Antra, dokumentui „Pasidalijimo raktas“ prieštarauja tai, kad *Siderca* ir *Tubos de Acero de México SA* greičiausiai tiekė vamzdžius į Europą. Todėl neįmanoma nustatyti, kaip šis dokumentas gali būti pažeidimo įrodymu.

- 80 Komisija pastebi, kad EB 287 straipsnis reikalauja laikytis profesinės paslapties apsaugos principo, ir dėl to ji, rizikuodama apriboti savo veiksmus, privalo garantuoti informatorių anonimiškumą. Įmonių noras išsiaiškinti tam tikrų dokumentų šaltinį turi būti vertinamas viešojo intereso atskleisti neteisėtus kartelius ir informatorių apsaugos atžvilgiu (78 punkte minėto *Adams prieš Komisiją* 34 punktas). Šioje byloje teisė į gynybą buvo gerbiama. *Mannesmann* nenurodė, kaip anonimiški dokumentai galėjo pažeisti jos teisę į gynybą.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 81 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo konstatuojamosiose dalyse dėl 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo Komisija daugiausia remiasi 1996 m. rugsėjo 17 d. Verluca pareiškimu (žr. šiuo klausimu 56–58, 60–62 ir 131 konstatuojamąsias dalis), papildytu 1996 m. spalio 14 d. pareiškimu ir dokumentu „Vérification auprès de Vallourec“ („Patikrinimas *Vallourec*“) (toliau – Verluca pareiškimai). Nors Komisija taip pat remiasi, ypač ginčijamo sprendimo 85 ir 86 konstatuojamosiose dalyse, dokumentu „Pasidalijimo raktas“, pastarasis dokumentas bendroje ginčijamo sprendimo struktūroje nėra toks svarbus kaip Verluca pareiškimai.
- 82 Dėl to reikia atmesti *Mannesmann* argumentą, kad nustatydamą ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo egzistavimą Komisija iš esmės rėmėsi dokumentu „Pasidalijimo raktas“. Ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo atžvilgiu Verluca pareiškimai ir dokumentas „Pasidalijimo raktas“ turi tik netiesioginę reikšmę.

- 83 Ginčijamo sprendimo 85 konstatuojamoje dalyje Komisija nurodo, kad 1997 m. lapkričio 12 d. dokumentą „Pasidalijimo raktas“ jai perdavė su šiuo procesu nesusijęs asmuo. Komisija juo remiasi apibūdindama Europos-Japonijos klubo santykių raidą nuo 1993 m. pabaigos. Informatoriaus teigimu, to dokumento šaltinis yra vieno iš šio klubo dalyvių prekybos agentas. Komisijos nuomone, šis dokumentas rodo, jog su Lotynų Amerikos gamintojais užmegzti ryšiai buvo iš dalies sėkmingi, ir jame esančioje lentelėje matyti, kaip nagrinėjamos rinkos buvo pasidalytos tarp Europos, Japonijos ir Lotynų Amerikos gamintojų. Konkrečiai kalbant, šis dokumentas numato 100 % Europos gamintojų rinkos dalį Europoje ir 100 % Japonijos gamintojų rinkos dalį Japonijoje. Kitose rinkose Europos gamintojų dalis yra: 0 % Tolimųjų Rytų rinkoje, 20 % Viduriniuose Rytuose ir 0 % Lotynų Amerikoje.
- 84 Dėl dokumento „Pasidalijimo raktas“, kaip ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo įrodymo, priimtino pirmiausia reikia pažymėti, kad Bendrijos teisėje vyrauja laisvo įrodymų vertinimo principas ir vienintelis svarbus kriterijus pateiktiems įrodymams vertinti yra jų patikimumas (teisėjo B. Vesterdorf, vykdančio generalinio advokato pareigas, išvada 1991 m. spalio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimui *Rhône-Poulenc prieš Komisiją*, T-1/89, Rink. p. II-867, II-869, II-954; taip pat šiuo klausimu žr. 2000 m. kovo 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Met-Trans ir Sagpol, C-310/98 ir C-406/98*, Rink. p. I-1797, 29 punktą ir 2002 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vela ir Tecnagrind prieš Komisiją*, T-141/99, T-142/99, T-150/99 ir T-151/99, Rink. p. II-4547, 223 punktą). Komisijai taip pat gali reikėti apsaugoti informatorių anonimiškumą (žr. šiuo klausimu 78 punkte minėto sprendimo *Adams prieš Komisiją* 34 punktą) ir tokios aplinkybės nepakanka priversti šią instituciją atmesti jos turimą įrodymą.
- 85 Taigi, nors *Mannesmann* argumentai gali būti svarbūs vertinant dokumento „Pasidalijimo raktas“ patikimumą bei įrodomąją galią, negalima pripažinti, kad šis dokumentas yra nepriimtinas įrodymas ir jį reikia išimti iš bylos.

- 86 Dėl to, kad remdamasi argumentais dėl dokumento nepriimtino *Mannesmann* kelia reikalavimą dėl jo nepatikimumo, reikia konstatuoti, jog tas patikimumas neišvengiamai sumažėja dėl to, kad sąlygos, kuriomis jis buvo parengtas, yra beveik nežinomos, ir dėl to Komisijos tvirtinimai negali būti patikrinti (žr. 83 punktą).
- 87 Tačiau tuomet, kai dokumente „Pasidalijimo raktas“ pateikta konkreti informacija atitinka kituose dokumentuose, pavyzdžiui, Verluca pareiškimuose, esančią informaciją, galima teigti, kad šie įrodymai vienas kitą patvirtina.
- 88 Šiuo atžvilgiu reikia pastebėti, kad 1996 m. rugsėjo 17 d. Verluca pareiškime minimas „pirminis“ pasidalijimo raktas taikomas „tarptautiniams kvietimams teikti pasiūlymus“ ir nurodantis Japonijos bei Europos gamintojų sudarytas sutartis, pakankamai patvirtinančias tokį rinkos pasidalijimą Europos-Japonijos klube. Be to, iš 1994 m. sausio 27 d. *Vallourec* vidinio dokumento „Pokalbio su JF Briuselyje Protokolas 25/1, esančio Komisijos bylos 4822 puslapyje, paaiškėja, kad norėdama likti „sistemos dalimi (*Vallourec* turėjo) laikytis nušalyje nuo (Tolimųjų Rytų), Pietų Amerikos, sumažinti savo verslo apimtis Artimuosiuose Rytuose, trise dalijantis 20 % rinkos“. Komisijai paprašius Verluca pakomentuoti šiuos du dokumentus, šis atsakė, kad jie susiję su bandymu 1993 m. pataisyti taikomus pasidalijimo raktus, atsižvelgiant į Lotynų Amerikos gamintojų pardavimo apimtį, taip pat į įvairiose rinkose „įgytas pozicijas“.
- 89 *Mannesmann* teigia, kad dokumentas „Pasidalijimo raktas“ prieštarauja dokumente „Patikrinimas *Vallourec*“ (1.3 punkte) pateiktam Verluca pareiškimui dėl klausimo, ar Lotynų Amerikos gamintojai palankiai reagavo į Europos gamintojų siūlymą 1993 m. pabaigoje, o tai kelia abejonių dėl šių dviejų įrodymų patikimumo. Ginčijamo sprendimo 86 konstatuojamojoje dalyje Komisija nustatė, kad remiantis dokumentu „Pasidalijimo raktas“ „pasiūlymai, pateikti Lotynų Amerikos gaminto-

jams, buvo iš dalies sėkmingi“ ir pripažino, jog šis teiginys prieštarauja Verluca teiginiui dokumente „Patikrinimas *Vallourec*“, kad „Europos-Japonijos klube nebuvo Pietų Amerikos gamintojų <...>, žvalgomieji kontaktai su jais įvyko 1993 m. pabaigoje, siekiant subalansuoti įgytas pozicijas (maždaug 20% Artimuosiuose Rytuose – europiečiams). Greitai tapo aišku, kad šie bandymai nebus sėkmingi“.

90 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagal dokumentą „Pasidalijimo raktas“ Lotynų Amerikos gamintojai sutiko su siūlomu pagrindiniu raktu, „išskyrus Europos rinką“, kurioje reikalai turėtų būti sprendžiami bendradarbiaujant „kiekvienu konkrečiu atveju“. Ginčijamo sprendimo 94 konstatuojamojoje dalyje Komisija priėjo prie išvados, kad Lotynų Amerikos gamintojai nesutiko, jog Europos rinka būtų skirta tik Europos gamintojams.

91 Iš ginčijamame sprendime paminėtų įvairių *Vallourec* dokumentų, ypač iš „Pažyma prezidentams“ (*Paper for Presidents*), esančio Komisijos bylos 4902 puslapyje, bei dokumento „g) Japonai“ ((g) *Japanese*), esančio Komisijos bylos 4909 puslapyje, darytina išvada, kad vienas svarbiausių Europos gamintojų kontaktų su Japonijos gamintojais tikslų buvo apginti savo vidaus rinkas, ir ypač išlaikyti vidaus rinkos statusą Jungtinės Karalystės rinkai, *Corus* uždarius savo gamyklą Clydesdale. Nors 89 punkte minimas prieštaravimas, be abejo, silpnina dokumento „Pasidalijimo raktas“ įrodomąją galią ir tam tikra dalimi Verluca pareiškimus, tai yra kur kas mažiau svarbu, atsižvelgiant į šio punkto pradžioje paminėtas aplinkybes. Net darant prielaidą, kad Lotynų Amerikos gamintojai sutiko laikytis pasidalijimo rakto visose rinkose, išskyrus Europos, negali būti abejonių, kad derybos su šiais gamintojais buvo labai nesėkmingos Europos gamintojams, todėl Verluca neigiamas pasekmių vertinimas patvirtina esminį dokumento „Pasidalijimo raktas“ teiginį.

- 92 Galima daryti išvadą, kad prieštaravimas tarp Verluca teiginių viename iš jo pareiškimų ir dokumento „Pasidalijimo raktas“, kuriuo Komisija remiasi ginčijamo sprendimo 86 konstatuojamoje dalyje, nedaro didelės įtakos šių dviejų įrodymų patikimumui.
- 93 Pagaliau, atsižvelgiant į dokumente „Pasidalijimo raktas“ nurodytas Lotynų Amerikos gamintojų abejones Europos atžvilgiu (žr. 90 punktą), reikia konstatuoti, kad *Mannesmann* teiginys, jog šie gamintojai pardavinėjo vamzdžius Europoje, nedaro įtakos šio dokumento patikimumui, net jei tokia prielaida pasitvirtintų.
- 94 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad vertinant Komisijos pateiktų įrodymų visumą dokumentas „Pasidalijimo raktas“ turi tam tikrą įrodomąją galią ir patvirtina esminius teiginius Verluca pareiškimuose dėl besiūlių OCTG vamzdžių rinkos pasidalijimo susitarimo sudarymo. Iš dokumento „Pasidalijimo raktas“ matyti, kad Japonijos ir Europos gamintojai susitarė nepardavinėti kai kurių besiūlių plieno vamzdžių kitų gamintojų vietos rinkose „viešų“ kvietimų teikti pasiūlymus metu. Šis dokumentas taip pat patvirtina teiginį, kad keliuose pasaulio regionuose galiojo rinkų pasidalijimo raktas, ir taip sustiprina Verluca pareiškimų patikimumą, nes juose taip pat nurodoma ši aplinkybė.
- 95 Reikia pripažinti, kad *Mannesmann* prieštaravimai dėl dokumento „Pasidalijimo raktas“ naudojimo turi būti atmeti.

Tariamasis teisės į gynybą pažeidimas dėl pranešimo apie kaltinimus ir ginčijamo sprendimo nesutapimo dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo

— Šalių argumentai

96 *Mannesmann* teigia, kad pranešimas apie kaltinimus ir ginčijamas sprendimas nesutampa. Pranešime apie kaltinimus Komisija nustatė, kad tiekimo įsipareigojimais tarp *Corus* bei *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann* yra laikomi neteisėto kartelio, skirto pasidalyti Jungtinės Karalystės OCTG rinkoje dominuojančios įmonės *Corus* perkamų besiūlių plieno vamzdžių rinką, dalimi. Šios sutartys taip pat buvo susijusios su vėliau priimto ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu (žr. pranešimo apie kaltinimus 147–151 punktus). Kita vertus, ginčijamame sprendime Komisija teigė, kad pačios sutartys buvo priemonė pasidalyti Jungtinės Karalystės rinką neįtraukiant Japonijos gamintojų, todėl gali būti laikomos ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo dalimi (147 konstatuojamoji dalis). *Mannesmann* turėjo būti suteikta galimybė pateikti paaiškinimus dėl tokio svarbaus Komisijos kaltinimų pakeitimo (1983 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80–103/80, Rink. p. 1825, 9, 14 ir 16 punktai). Kadangi ši galimybė nebuvo suteikta, teisė į gynybą buvo nepataisomai apribota (42 punkte minėto *Solvay prieš Komisiją* 89 ir paskesni punktai).

97 Komisija šiuos pareiškimus atmeta, nes ginčijamame sprendime nustatytos aplinkybės ir jų teisinis vertinimas visai neprieštarauja nustatytiesiems pranešime apie kaltinimus.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

98 Pirmiausia reikia pažymėti, kad nesutampant pranešimui apie kaltinimus ir galutiniam sprendimui, teisė į gynybą pažeidžiama, tik jei pastarajame nurodytas

kaltinimas pranešime apie kaltinimus nebuvo pateiktas taip, kad šalys galėtų tinkamai apsiginti (žr. šiuo klausimu 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 852–860 punktus).

- 99 Atsižvelgiant į tai, Komisijos pareiga pranešimo apie kaltinimus atveju apsiriboja kaltinimų nustatymu ir aiškiais faktais, kuriais ji remiasi, išdėstymu bei tų faktų kvalifikavimu taip, kad įmonės, kurioms skirtas pranešimas apie kaltinimus, galėtų veiksmingai gintis (žr. šiuo klausimu 1991 m. liepos 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *AKZO prieš Komisiją*, C-62/86, Rink. p. I-3359, 29 punktą ir 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mo och Domsjö prieš Komisiją*, T-352/94, Rink. p. II-1989, 63 punktą).
- 100 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pranešime apie kaltinimus pateiktas teisinis aplinkybių kvalifikavimas gali būti tik negalutinis ir po jo priimtas Komisijos sprendimas negali būti panaikintas vien dėl to, kad iš tų aplinkybių padarytos galutinės išvados ne visiškai atitinka tarpinį įvertinimą. Komisija privalo išklausti įmones, kurioms skirtas pranešimas apie kaltinimus, ir, jei reikia, atsižvelgti į jų pateiktą nuomonę dėl to pranešimo bei pakoreguoti savo vertinimą, kad užtikrintų jų teisę į gynybą.
- 101 Šioje byloje vienintelis skirtumas tarp pranešimo apie kaltinimus ir ginčijamo sprendimo yra tas, kad sprendimo 164 konstatuojamoje dalyje Komisija nurodė, jog antrąjį pažeidimą sudarančios sutartys „buvo tik priemonės, užtikrinančios (pirmojo pažeidimo) vykdymą“, o pranešimo apie kaltinimus 144 punkte ji tvirtino, kad tiekimo sutarčių „tikslas“ buvo išlaikyti Jungtinės Karalystės rinkos „vietos“ statusą pagal Pagrindines taisykles, tai yra Japonijos gamintojų atžvilgiu, nurodydama pastaruosius pranešimo apie kaltinimus 63 punkte. Dėl *Mannesmann* nurodomos ginčijamo sprendimo 147 konstatuojamosios dalies pakanka pastebėti, kad jos tekstas sutampa su pranešimo apie kaltinimus 144 punktu, nes jame Komisija

pažymi, kad „iš 78–81 konstatuojamųjų dalių matyti, jog tarp (*Corus*) ir *Vallourec* <...> buvo sudarytas susitarimas tam, kad (*Mannesmann*), *Dalmine* ir *Vallourec* tiektų nesriegiuotus vamzdžius (*Corus*), taip išsaugodamos „vietinę“ (Jungtinės Karalystės) rinką Japonijos gamintojų atžvilgiu“.

102 Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. I-2501, 364 punkte nustatyta, kad ginčijamame sprendime Komisija klydo teigdama, jog antrąjį pažeidimą sudarančios sutartys turi daugiau nei vieną tikslą. Tačiau net darant prielaidą, kad šiuo klausimu įmanoma nustatyti skirtumą tarp pranešimo apie kaltinimus ir ginčijamo sprendimo, akivaizdu, jog įmonės, kurioms buvo skirtas pranešimas apie kaltinimus, turėjo galimybę pateikti savo nuomonę dėl pagrindinių Komisijos poziciją atspindinčių teiginių, tai yra, kad antrąjį pažeidimą sudarančių sutarčių tarp Europos gamintojų tikslas buvo įtvirtinti Pagrindinių taisyklių taikymą Jungtinės Karalystės ofšorinėje rinkoje.

103 Dėl išdėstytų priežasčių teisė į gynybą nebuvo pažeista, todėl šis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo

Dėl tariamo ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių prieštaravimo

— Šalių argumentai

104 *Mannesmann* tvirtina, kad ginčijamame sprendime yra prieštaravimas. Ji teigia, kad Komisija nustatė, jog įmonės, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, Europos-

Japonijos klube susitarė dėl vietos rinkų apsaugos taisyklių. Vienintelis įrodymas, kuriuo remiamasi, yra ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamoje dalyje esanti lentelė. Joje pateikiamos vietos gamintojų rinkos dalys procentais, tiekiant besiūlius OCTG vamzdžius rinkoje į su Europos-Japonijos klubu susijusias valstybes. Nuo 1991 m. *Corus* gaudavo prekes iš Vokietijos, Prancūzijos ir Italijos, taigi yra neteisinga teigti, kad patekti į Britanijos rinką galėjo tik vietos gamintojas.

105 *Mannesmann* prieštarauja Komisijos išvadai, jog susitarimu dėl vietos rinkų apsaugos buvo padarytas pažeidimas (ginčijamo sprendimo 1 straipsnis), remdamasi *Corus* tiekimo sutartimis, kurios pačios buvo ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo objektas. Ji teigia, kad antrasis pažeidimas nebuvo įrodytas. *Corus* sudarytų tiekimo sutarčių su *Dalmine*, *Vallourec* ir *Mannesmann* vietos rinkas apsauganti pobūdį galima pastebėti tik jas nagrinėjant kartu. Nagrinėjamų prekių tiekimas iš trečiųjų valstybių, įskaitant Japoniją, vis dar sudarė 20 % Jungtinės Karalystės rinkos, taigi negali būti kalbos apie veiksmingą šios rinkos apsaugą. Vadinas, trūkumai, darantys įtaką ginčijamo sprendimo 2 straipsnio teisėtumui, taip pat turi įtakos 1 straipsnio teisėtumui.

106 Komisija atmeta šiuos tvirtinimus, kurie, jos manymu, atsirado dėl neteisingo ginčijamo sprendimo suvokimo. Ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatyta, kad tam tikros įmonės, dalyvaudamos susitarime dėl, *inter alia*, atitinkamos nacionalinės rinkos apsaugos, pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį. Ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nustatyta, kad *Mannesmann* „padarė 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą“, sudarydama nesriegiuotų OCTG vamzdžių tiekimo *Corus* pasidalijimo sutartis, ir taip pažeidė EB 81 straipsnį. Taigi 2 straipsnis yra susijęs su Jungtinės Karalystės rinkos apsauga pasitraukus *Corus*.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 107 *Mannesmann* argumentas, susijęs su nagrinėjamu teisiniu pagrindu, yra neteisingas ir turi būti atmetas, nes įmonė ignoruoja esminį faktą, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatytas pažeidimas yra susijęs su sriegiuotų OCTG vamzdžių rinka (ir transportavimo vamzdžių projektams rinka), o 2 straipsnyje nustatytas pažeidimas yra susijęs su sriegiuotų OCTG vamzdžių rinka.
- 108 Nors ginčijamo sprendimo versijos vokiečių kalba 1 straipsnis nustato, kad jame nustatytas pažeidimas susijęs su „besiūliais standartiniais OCTG vamzdžiais ir (transportavimo vamzdžiais projektams)“, iš bendros ginčijamo sprendimo struktūros išplaukia, kad susiję OCTG vamzdžiai yra tik standartiniai sriegiuoti OCTG vamzdžiai. Būtent 1996 m. rugsėjo 17 d. Verluca pareiškimas, kuriuo ginčijamo sprendimo 56 konstatuojamoje dalyje remiamasi nustatant atitinkamą prekių rinką, susiaurina pažeidimo apimtį iki „standartinių sriegiuotų vamzdžių ir (transportavimo vamzdžių projektams)“. Taigi šioje konstatuojamoje dalyje nurodomi OCTG vamzdžiai su API sriegiu, tai yra standartiniai sriegiuoti OCTG, o ne visi sriegiuoti OCTG vamzdžiai. Tokį ginčijamo sprendimo 1 straipsnio aiškinimą patvirtina dar trys ginčijamo sprendimo kalbinės versijos, nes kiekvienos iš jų 1 straipsnyje tiesiogiai nurodoma, kad jos susijusios su standartiniais sriegiuotais OCTG vamzdžiais. Jei Bendrijos teisės akto kalbinės versijos skiriasi, nagrinėjama nuostata turi būti aiškinama atsižvelgiant į teisės akto, kurio dalis ji yra, tikslą ir bendrąją struktūrą (pavyzdžiui, žr. 2000 m. kovo 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *EKW ir Wein & Co.*, C-437/97, Rink. p. I-1157, 42 punktą); ir bet kuriuo atveju viena iš kalbinių versijų negali būti laikoma svarbesne už kitas, jei šios gali būti aiškinamos vienodai (1999 m. rugsėjo 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Neumann ir Neumann-Schölles prieš Komisiją*, T-68/97, Rink. p. I-A-193 ir II-1005, 80 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1997 m. liepos 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ferriere Nord prieš Komisiją*, C-219/95 P, Rink. p. I-4411, 15 punktą ir jame minėtą teismų praktiką). Kita vertus, ginčijamo sprendimo 2 straipsnis, remiantis jo tekstu, yra susijęs tik su „(nuo 1994 m. *Vallourec*) (*Corus*) tiekiamais sriegiuotais OCTG vamzdžiais“.

- 109 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad *Mannesmann* nurodyto prieštaravimo nėra.
- 110 Iš tikrųjų nagrinėjant visą ginčijamą sprendimą galima daryti išvadą, kad Britanijos sriegiuotų vamzdžių rinka, kurioje nustatytas ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas pažeidimas, pagal Pagrindines taisykles išliko „vietos“ rinka daugiausia dėl to, kad *Corus* joje toliau pardavinėjo OCTG vamzdžius, kuriuos įsriegdavo naudodama kitų trijų Europos gamintojų tam tiekiamus nesriegiuotus vamzdžius. Taigi didelė Britanijos nesriegiuotų vamzdžių rinkos dalis, kurią sudarė *Corus* poreikis, vėliausiai nuo 1993 m. buvo padalyta tarp *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann*. Šios sąsajos tarp dviejų pažeidimų leidžia teigti, kad jie buvo ne tik suderinti, bet ir papildė vienas kitą.
- 111 Dėl *Mannesmann* argumentų, susijusių su Britanijos rinka, ypač dėl ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamoje dalyje esančios lentelės analizės, reikia pažymėti, kad pagal EB 81 straipsnio 1 dalį, išaiškintą nusistovėjusioje teismų praktikoje, įmonių susitarimai, kurių tikslas riboti konkurenciją, yra draudžiami, nepaisant jų rezultato (žr. 1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Anic Participazioni*, C-49/92 P, Rink. p. I-4125, 123 punktą). Šioje byloje Komisija daugiausia rėmėsi ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje neteisėtu pripažinto susitarimo tikslu ir 62–67 konstatuojamose dalyse nurodo daug rašytinių įrodymų, kurie, jos nuomone, patvirtina susitarimo sudarymą bei jo tikslą riboti konkurenciją.
- 112 Taigi net darant prielaidą, kad *Mannesmann* galėjo įrodyti, jog skaičiai lentelėje nepakankamai patvirtino Komisijos nuomonę dėl veiksmingos Britanijos rinkos apsaugos, ši aplinkybė nepaneigtų ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje numatyto pažeidimo padarymo.

- 113 Be to, iš ginčijamo sprendimo 62 konstatuojamosios dalies, kurioje remiamasi 1996 m. rugsėjo 17 d. Verluca pareiškimu, išplaukia, kad Jungtinės Karalystės ofšorinė rinka buvo tik „iš dalies apsaugota“. Taigi aplinkybė, kuria remiasi *Mannesmann*, kad pagal ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamoje dalyje esančią lentelę Britanijos rinkos apsaugos lygis buvo žemesnis negu kitose su pasidalijimo susitarimu susijusiose vietos rinkose, nepaneigia Komisijos analizės.
- 114 Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes, šis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl tariamo Komisijos motyvacijos, susijusios su ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatytu pažeidimu, trūkumo

— Šalių argumentai

- 115 Dublike *Mannesmann* teigia, kad išvados dėl faktų ir dėl teisės, susijusios su ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytu pažeidimu, nėra pakankamai pagrįstos. Pirmiausia ji teigia, kad Komisija vienodai vertino Pagrindinių taisyklių nuostatas, taikomas už Bendrijos ribų ir viduje. Ji neišskyrė nuostatų dėl Japonijos gamintojų patekimo į Bendrijos rinką ir Bendrijos gamintojų patekimo į kiekvieno iš jų vietos rinkas. Nustatydama šių dviejų aspektų egzistavimą Komisija rėmėsi tais pačiais įrodymais (ginčijamo sprendimo 54, 63, 64, 66, 67 ir 129 ir tolesnės konstatuojamosios dalys). Tačiau šie įrodymai susiję tik su Pagrindinių taisyklių nuostatomis, taikomomis už Bendrijos ribų, būtent – su Japonijos gamintojų patekimu į Bendrijos rinką. Jie neleidžia daryti išvados, kad buvo sudaryti susitarimai dėl vietos rinkų Bendrijos viduje.

- 116 Antra, *Mannesmann* dublike kritikuoja Komisiją neįrodžius, kad susitarimas dėl įėjimo į Bendrijos rinką atitinka EB 81 straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas, kurioms esant susitarimas paveikia prekybą tarp valstybių narių ir pastebimai riboja konkurenciją bendrojoje rinkoje.
- 117 Pirmiausia, netiksliai apibrėžusi atitinkamą rinką, Komisija nesugebėjo nustatyti, kad šios dvi sąlygos yra patenkintos.
- 118 Be to, *Mannesmann* tvirtina, kad Komisijos nurodyti su Japonijos įmonėmis sudaryti susitarimai negalėjo turėti pastebimo poveikio konkurencijai bendrojoje rinkoje ar prekybai tarp valstybių narių. *Mannesmann* ginčija Komisijos naudotą informaciją, ypač pateiktą ginčijamo sprendimo 1–4 prieduose. Ji teigia, kad Bendrijos besiūlių plieno vamzdžių gamintojai pasaulinėje rinkoje susiduria su veiksminga trečiųjų valstybių gamintojų konkurencija ir tai Komisija yra patvirtinusi 1997 m. birželio 3 d. Sprendime, pripažįstančiame koncentraciją suderinamą su bendrąja rinką (byla N IV/M.906 — *Mannesmann/Vallourec*), pagal Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 4064/89 (OL C 238, 1997, p. 15). Be to, ginčijamo sprendimo 103 konstatuojamoje dalyje Komisija pripažino, kad ji nenustatė konkurenciją ribojančio poveikio kainoms ir pasiūlai bendrojoje rinkoje įrodymų.
- 119 Galiausiai, atsižvelgiant į atitinkamos rinkos ypatybes, įmonės, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, *Mannesmann* nuomone, negalėjo riboti konkurencijos EB 81 straipsnio 1 dalies prasme.
- 120 Komisijos tvirtinimu, *Mannesmann* argumentai dėl atitinkamos rinkos ir EB 81 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygų, susijusių su pastebimu poveikiu konkurencijai ir poveikiu prekybai tarp valstybių narių, yra nauji ieškinio pagrindai.

Pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalį tokie ieškinio pagrindai nepriimtini.

- 121 Papildomai Komisija tvirtina, kad šie teisiniai pagrindai nepagrįsti. Pagal ginčijamo sprendimo 29 ir tolesnes konstatuojamąsias dalis atitinkamos rinkos nustatymas sutampa su jau naudotu pirmiau minėtame *Mannesmann/Vallourec* sprendime.
- 122 Komisija teigia, kad iš ginčijamo sprendimo aiškiai matyti, jog kartelis apėmė ir kiekvienos iš keturių susijusių Bendrijos gamintojų vietos rinkos apsaugą (ginčijamo sprendimo 62, 54, 66, 64 ir 69 konstatuojamosios dalys). Taigi nagrinėjamas susitarimas dėl savo tikslo galėjo paveikti prekybą tarp valstybių narių. Užtat, kaip patvirtinta ginčijamo sprendimo 102 konstatuojamoje dalyje, EB 81 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygos yra patenkinamos.
- 123 Be to, dėl pirmiau minėto susitarimo poveikio Bendrijos vidaus prekybai Komisija tvirtina, kad jis yra akivaizdus, nes kiekvienas Europos gamintojas dominuoja savo vidaus rinkoje (žr. ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamoje dalyje pateiktą lentelę). Bet kuriuo atveju nustačius pirmesniame punkte paminėtą susitarimo tikslą, jo rezultato nagrinėti nebereikia (1970 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chemiefarma prieš Komisiją*, 41/69, Rink. p. 661, 128 punktas ir 1985 m. sausio 30 d. Sprendimo *BNIC*, 123/83, Rink. p. 391, 22 punktas).
- 124 Dėl pastebimo susitarimo poveikio Bendrijos vidaus prekybai šioje byloje Komisija teigia, kad nagrinėjamų Bendrijos įmonių pardavimo apimtys Vokietijos, Jungtinės Karalystės, Prancūzijos ir Italijos rinkose sudarė apie 15 % bendro besiūlių OCTG ir transportavimo vamzdžių suvartojimo Bendrijos rinkoje (ginčijamo sprendimo

106 konstatuojamoji dalis). Akivaizdu, kad atsižvelgiant į Bendrijos gamintojų rinkos dalis susitarimas Vokietijos, Jungtinės Karalystės, Prancūzijos ir Italijos rinkų atžvilgiu turėjo pastebimą poveikį prekybai tarp valstybių narių. Tai, kad, palyginti su pasaulio rinka, nagrinėjamas susitarimas paveikia tik nedidelę nagrinėjamų prekių dalį, yra nereikšminga.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 125 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad pirmiau aptarti ieškovės prašymai yra nepriimtini pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalį, jeigu jie susiję su klausimu, ar ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatytas pažeidimas darė pastebimą poveikį prekybai tarp valstybių narių.
- 126 *Mannesmann* remiasi pirmąkart dublike pateiktais argumentais, kad Komisija padarė teisės ar vertinimo klaidą dėl vienos iš EB 81 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygų ir nepateikė tinkamų motyvų, išskyrus dubliko 26 punkte pateiktus pareiškimus. Kadangi, skirtingai nei nepakankamas sprendimo pagrindimas, esminiai teisiniai pagrindai nėra susiję su viešuoju interesu, Bendrijos teismas neprivalo jų vertinti savo iniciatyva (žr. pagal analogiją 1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 67 punktą).
- 127 Dėl visa ko reikia pastebėti, kad panašius į *Mannesmann* pateiktus argumentus Pirmosios instancijos teismas jau atmetė kaip nepagrįstus bylose, kurios buvo sujungtos su šia byla, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis (šios dienos Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dalmine prieš Komisiją*, T-50/00, Rink. p. I-2395, ypač 156 ir 157 punktai, bei 102 punkte minėto *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, ypač 337 ir 367–395 punktai).

- 128 Reikia pripažinti, jog su bylos esme, o ne pagrindimu susijęs argumentas, kad pastebimo konkurencijos ribojimo nebuvo, yra priimtinas, nes jis papildoma ieškinyje pateiktus argumentus, kad Komisijos pateiktų įrodymų, jog ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas susitarimas buvo skirtas riboti konkurenciją, nepakako, kad būtų galima taikyti EB 81 straipsnio 1 dalį.
- 129 Dėl esmės pirmiausia reikėtų priminti, kad šioje byloje Komisija daugiausia rėmėsi ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje neteisėtu pripažinto susitarimo tikslu riboti konkurenciją (žr. 111 punktą).
- 130 Įmonės, sudariusios susitarimą, kurio tikslas riboti konkurenciją, neturėtų išvengti EB 81 straipsnio 1 dalies taikymo teigdamos, kad jų susitarimas neturės pastebimo poveikio konkurencijai.
- 131 Iš tikrųjų, kadangi ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje neteisėtu pripažinto susitarimo tikslas buvo pasidalyti rinkas tarp Europos-Japonijos klubo narių, jo galiojimas turėtų prasmę tik tuo atveju, jeigu jo tikslas būtų pastebimai riboti konkurenciją, tai yra jiems komerciškai naudinga būdu. Komisija pateikė pakankamai teisinių įrodymų, kad toks susitarimas iš tikrųjų buvo sudarytas.
- 132 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad *Mannesmann* argumentas, jog Komisija netiksliai apibrėžė atitinkamą rinką, yra nereikšmingas. Priimdama sprendimą dėl EB 81 straipsnio taikymo, Komisija atitinkamą rinką privalo apibrėžti tik tuo atveju, jei be to neįmanoma nustatyti, ar nagrinėjamas susitarimas gali paveikti prekybą tarp valstybių narių ir ar jo tikslas arba rezultatas yra trukdyti, riboti arba iškreipti konkurenciją bendrojoje rinkoje (žr. šiuo klausimu 1998 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *European Night Services ir kt. prieš Komisiją*,

T-374/94, T-375/94, T-384/94 ir T-388/94, Rink. p. II-3141, 93–95 ir 105 punktus). Iš principo, jeigu tikrasis susitarimo tikslas yra riboti konkurenciją pasidalijant rinką, nebūtina tiksliai nustatyti nagrinėjamų geografinių rinkų, jei faktinė ar potenciali konkurencija nagrinėjamos teritorijose buvo apribota, nesvarbu, ar tos teritorijos sudaro „rinkas“ siaurąja prasme, ar ne.

- 133 Taigi, net jei *Mannesmann* šioje byloje galėtų įrodyti, kad Komisija nepakankamai ar neteisingai nustatė su ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytu pažeidimu susijusią rinką, pažeidimas vis tiek būtų padarytas.
- 134 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad pirmiau apibendrinti prašymai iš esmės turi būti atmesti, nes jie susiję su klausimu, ar ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatyto pažeidimo tikslas arba rezultatas buvo pastebimai riboti konkurenciją.

Dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo padarymo

Šalių argumentai

- 135 *Mannesmann* tvirtina, kad Komisijos išvada, jog tarp *Corus* bei *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann* sudarytų tiekimo sutarčių tikslas buvo vykdyti bendrą prekybos strategiją, tad šios sutartys pažeidžia EB 81 straipsnio 1 dalį, yra niekinė dėl akivaizdžios vertinimo klaidos.

136 Pirma, *Mannesmann* tvirtina, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo įrodymai susiję tik su *Vallourec* ir *Corus* (ginčijamo sprendimo 78, 91, 110, 146 ir 152 konstatuojamosios dalys). Komisija neįrodė, kad *Mannesmann* dalyvavo įgyvendinant Europos-Japonijos klube priimtas Pagrindines taisykles. Kadangi Komisijos prieštaravimai dėl *Mannesmann* yra išimtinai susiję su sutartimis, kurias *Corus* sudarė su trečiosiomis šalimis, *Mannesmann* nurodo negalinti veiksmingai gintis. Todėl ji Pirmosios instancijos teismo prašo pritaikyti šias proceso organizavimo priemones:

- įpareigoti Komisiją pateikti Pirmosios instancijos teismui dokumentus, kuriais *Corus* rėmėsi byloje T-48/00 dėl faktų, sudarančių ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą,

- suteikti teisę susipažinti su šiais dokumentais, nes jie nėra konfidencialūs, ir pateikti nuomonę dėl jų tolesniuose pareiškimuose.

137 Komisija nesutinka su *Mannesmann* pareiškimu ir teigia, kad jos dalyvavimas 2 straipsnyje nurodytame pažeidime buvo akivaizdžiai įrodytas ginčijamo sprendimo 146–155 konstatuojamosiose dalyse.

138 Antra, *Mannesmann* ginčija Komisijos pareiškimą, kad *Corus* sudarytos sutartys dėl besiūlių plieno vamzdžių tiekimo buvo kartelio dalis. Pirmiausia tuomet *Corus* nebūtų dvejus metus delsusi sudaryti sutartį su *Mannesmann*. Realiai kiekviena tiekimo sutartis buvo sudaryta atskirai. Panašumai tarp jų gali būti paaiškinami tuo, kad *Corus*, būdama kiekvienos jų šalis, norėjo jas standartizuoti.

- 139 Be to, buvo objektyvių ir teisėtų šių sutarčių sudarymo priežasčių. *Corus* sprendimas nutraukti tam tikrų plieno vamzdžių gamybą, išlaikant sriegiuotų vamzdžių gamybos pajėgumus, buvo visiškai pagrįstas. *Corus* sudarė tiekimo sutartis su *Vallourec*, nes *Vallourec* kontroliavo VAM įsriegimo metodą, būtiną norint patekti į Britanijos OCTG „premium“ vamzdžių rinką. Bylinėjimasis tarp *Mannesmann* ir *Vallourec* dėl intelektualinės nuosavybės teisių į VAM „premium“ jungtis baigėsi sprendimais *Vallourec* naudai, o tai suteikė jai galimybę iš *Mannesmann* perimti rinkos dalį. Užtuot išėjusi iš Jungtinės Karalystės ofšorinės rinkos, *Mannesmann* koncentravosi į besiūlių nesriegiuotų plieno vamzdžių pardavimą, kuriuos įsriegti galėjo jos klientai. Dar daugiau, *Vallourec* nebuvo pajėgi patenkinti visų *Corus* poreikių. Taigi *Mannesmann* tiekė besiūlius vamzdžius *Corus* nurodytomis aplinkybėmis.
- 140 Galiausiai *Mannesmann* teigia, kad nagrinėjamos tiekimo sutartys yra susijusios tik su didesnio nei penkių su puse colio skersmens vamzdžiais. Taigi vienintelės Bendrijoje įsteigtos įmonės, galinčios pagaminti tokio dydžio vamzdžius, yra *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann*. Tardamasi su šiomis trimis įmonėmis ir taip siekdama pajvairinti savo tiekimo šaltinius, *Corus* siekė apsisaugoti nuo kainų kilimo rizikos. Komisija negali kritikuoti *Corus* dėl to, kad ji taip padidino pelną iš savo galutinių prekių pardavimo.
- 141 Komisija nesutinka su tokiu aiškinimu. Ji teigia, kad tikrasis nagrinėjamų tiekimo sutarčių tikslas buvo įgyvendinti Pagrindines taisykles, skirtas užtikrinti Europos-Japonijos klube pasidalytų vietinių rinkų apsaugą (ginčijamo sprendimo 146 konstatuojamoji dalis).
- 142 Šios 1993 m. pratęstos sutartys tapo dalimi kartelio, pažeidžiančio EB 81 straipsnio 1 dalį. Pagal jas *Corus* tiekimai buvo padalyti tarp *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann* atitinkamai po 40 %, 30 % ir 30 %. Nors *Corus* sudarė šias sutartis skirtingu metu, jos yra vienas EB 81 straipsnio pažeidimas. Kad ir kokia svarbi būtų

VAM metodo kontrolė, Komisija mano, kad buvo pateikta pakankamai teisinių *Mannesmann* dalyvavimo besiūlių plieno vamzdžių kartelyje įrodymų.

143 Dar daugiau, *Corus* neturėjo jokio teisėto intereso, verčiančio sudaryti nagrinėjamas sutartis. Kadangi besiūlių plieno vamzdžių pasiūla viršijo paklausą, *Corus* neturėjo priežasties baimintis dėl tiekimo sunkumų ar aukštesnių kainų. Atremdama argumentą, kad *Corus* negali būti kritikuojama dėl didesnio pelno siekio iš galutinių produktų, Komisija pakartoja, kad tokia *Corus* strategija yra susijusi su neteisėtu karteliu.

144 Trečia, *Mannesmann* tvirtina, kad *Corus* tiekimo sutartys nepažeidžia EB 81 straipsnio 1 dalies. Ji pastebi, kad *Corus* tiekimas buvo gerokai mažesnis nei riba, virš kurios Komisija paprastai įsikiša į vertikaliuosius susitarimus. Ji pateikia pavyzdį, kad 1999 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2790/1999 dėl Sutarties 81 straipsnio 3 dalies taikymo vertikaliųjų susitarimų ir suderintų veiksmų grupėms (OL L 336, 1999, p. 1) nustato, jog įsipareigojimas nekonkuruoti reiškia tik pirkėjo įsipareigojimą pirkti daugiau kaip 80 % visų jo per metus perkamų prekių iš to paties tiekėjo. Susitarimai žemiau nurodytos ribos yra teisėti.

145 *Mannesmann* nuomone, *Corus* naudotas tiekimo būdas neriboja konkurencijos. Nesant jokios išimties, *Corus* sprendimas paskirti kiekvienam iš trijų tiekėjų kvotą, nustatytą pagal jos metinių pirkimų kiekį, irgi neriboja konkurencijos. Besiūlių plieno vamzdžių pasiūla viršijo paklausą, o *Corus* poreikiai buvo iš anksto numatomi. Esant tokioms aplinkybėms, *Corus* buvo geriau paskirstyti savo tiekėjams pirkimo kvotas, negu teikimo sutartyse nurodyti reikalingus prekių kiekius.

- 146 *Mannesmann* tvirtina, kad atitinkamų prekių kainos buvo sutartos individualiai ir vėliau peržiūrimos pagal pokyčiais rinkoje pagrįstą formulę. Tokios indeksavimo nuostatos yra įprastos ilgalaikėse sutartyse bei pateisinamos plieno vamzdžių pramonėje būdingais kainų svyravimais. Sutartys nenumato jokio pasikeitimo konfidencialia informacija. *Corus* tik informuodavo *Mannesmann* apie dėl peržiūros atsiradusius formulės pasikeitimus. Komisija savo praktikoje nėra nustačiusi, kad tokios sutarties sąlygos prieštarautų EB 81 straipsnio 1 daliai.
- 147 Dėl kitų sutartyse numatytų sąlygų *Mannesmann* teigia, kad Komisija skyrė ypatingą dėmesį nuostatomis dėl baudų, nors jos neturėjo jokios reikšmės Bendrijos konkurencijos teisės prasme. Nedidelė sutartinė bauda už prekių nepristatymą gali būti paaškinama didele šių prekių pasiūla, kuri leido *Corus* lengvai jas gauti.
- 148 Galiausiai *Mannesmann* dublike tvirtina, kad EB 81 straipsnyje nustatytos dvi sąlygos, susijusios atitinkamai su pastebimu poveikiu Bendrijos vidaus prekybai ir konkurencijos ribojimu, šioje byloje nėra patenkintos. Remiantis ginčijamu sprendimu (147 konstatuojamoji dalis), 2 straipsnyje nurodyti susitarimai buvo sudaryti tam, kad apribotų Japonijos gamintojų patekimą į Jungtinės Karalystės rinką. Tokio pobūdžio karteliai paveikė prekybą tarp Bendrijos ir Japonijos, bet neturėjo jokio poveikio prekybai tarp valstybių narių arba konkurencijai bendrojoje rinkoje.
- 149 Bet kuriuo atveju ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje paminėtų susitarimų poveikis yra nereikšmingas, palyginti su prekybos tarp Japonijos ir Bendrijos apimtimi. Šiuo atžvilgiu *Mannesmann* kritikuoja Komisijos nepakankamai atliktą atitinkamos rinkos analizę. Ji pabrėžia, kad Britanijos rinka sudaro maždaug 2,5 % pasaulio OCTG vamzdžių, įskaitant besiūlius, suvartojimo. Besiūliai vamzdžiai sudaro tik

16% visų OCTG vamzdžių rinkos (ginčijamo sprendimo 2 priedas). Tariamasis kartelis yra daug žemiau Komisijos pranešimo Nr. 97/C 372/04 dėl nedidelės svarbos susitarimų, kurie nepatenka į (EB) sutarties (81) straipsnio 1 dalies taikymo sritį (OL C 372, 1997, p. 13, toliau – 1997 m. pranešimas), 9 punkte nustatytos ribos.

150 Komisija atmets šiuos argumentus kaip neįtikinamus. Ji primena, kad tiekimo sutartimis *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann* paskirtos fiksuotos besiūlių plieno vamzdžių tiekimo *Corus* dalys, nepaisant pastarosios sunaudojamo kiekio. Šios įmonės prarado interesą varžytis dėl Jungtinėje Karalystėje sriegiamų besiūlių plieno vamzdžių kainos.

151 Pastebėjusi, kad Reglamentas Nr. 2790/1999 šioje byloje nėra taikomas, Komisija patikslina, kad ji vertino tiekimo sutartyse nustatytą sutartinę baudą tik siekdama įsitikinti, ar pristatymo laikotarpis objektyviai pateisina *Corus* sprendimą gauti tiekimus vien iš Bendrijos įmonių. Ji padarė išvadą, kad pristatymo laiko nuostata buvo įrašyta tik tam, kad būtų galima išvengti Japonijos gamintojų.

152 Galiausiai Komisija teigia, kad *Mannesmann* teisiniai pagrindai dėl to, jog konkurencijos ribojimas ir poveikis prekybai tarp valstybių narių nebuvo pastebimi, yra nepriimtini, nes buvo pateikti pavėluotai. Ginčijamo sprendimo 2 straipsnio teisėtumą 1997 m. pranešimo atžvilgiu *Mannesmann* taip pat ginčijo tik dubliko pateikimo stadijoje. Abu šie pareiškimai yra nauji teisiniai pagrindai ir pagal Darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalį yra nepriimtini.

153 Papildomai Komisija tvirtina, kad šie teisiniai pagrindai nepagrįsti.

154 Dėl argumento, kad turėjo būti taikomas 1997 m. pranešimas, Komisija pastebi, jog skiriant baudas buvo vertinamas laikotarpis nuo 1990 iki 1995 metų, todėl greičiau būtų galima reikalauti taikyti 1986 m. rugsėjo 3 d. Komisijos pranešimą dėl nedidelės svarbos susitarimų, kurie nepatenka į Europos Ekonominės Bendrijos steigimo sutarties (81) straipsnio 1 dalies taikymo sritį (OL C 231, 1986, p. 2). Šiame pranešime nustatyta 5 % *de minimis* (mažareikšmiškumo) riba yra taikoma ne pasaulio rinkai, bet atitinkamai geografinei rinkai Bendrijoje. Šioje byloje tiekimo sutartys sudarė nuo 78 % iki 84 % suvartojimo Jungtinės Karalystės rinkoje ir nuo 13 % iki 24 % suvartojimo Bendrijos rinkoje. Be to, kiekvienos iš tiriamų įmonių apyvarta yra gerokai didesnė nei šiame pranešime nustatyta 200 milijonų eurų riba. Be to, Komisija nurodo, kad 1997 m. pranešime, kuris, anot *Mannesmann*, turi būti taikomas, nustatytų ribų šiuo atveju akivaizdžiai nesilaikyta.

155 Galiausiai Komisija teigia, kad net ginčijamo sprendimo 2 straipsnio panaikinimas neturėtų jokios įtakos *Mannesmann* skirtos baudos dydžiui, nes už šioje nuostatoje nurodytą pažeidimą nebuvo skirta atskira bauda.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

156 Pirmiausia reikia pažymėti, jog *Mannesmann* prašymas, kad Komisija šioje byloje pateiktų *Corus* byloje T-48/00 pateiktus dokumentus, neturi prasmės, nes visos septynios su ginčijamo sprendimo teisėtumu susijusios bylos, įskaitant ir šią, ir bylą T-48/00, buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis, todėl

visos ieškovės turėjo galimybę Pirmosios instancijos teismo sekretoriате susipažinti su ieškiniais ir bylų priedais, išskyrus kai kuriuos konfidencialius dokumentus. Taigi *Mannesmann* turėjo galimybę susipažinti su visais nagrinėjamais dokumentais, taip pat posėdyje dėl šių dokumentų turinio pateikti visas reikalingas pastabas. Esant tokioms aplinkybėms, nėra pagrindo patenkinti jos prašymą suteikti galimybę pateikti papildomas pastabas.

- 157 Ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamojoje dalyje trijų tiekimo sutarčių tikslą ir rezultatą Komisija aiškina taip:

„Tiekimo sutarčių tikslas buvo nesriegiuotų vamzdžių tiekimas Šiaurės jūros OCTG rinkos lyderiui, o jų tikslas – paremti Jungtinės Karalystės vietos gamintoją, Laikantis Europos-Japonijos klube priimtų (Pagrindinių taisyklių). Pagrindinis šių sutarčių tikslas ir rezultatas buvo tarp (*Mannesmann*), *Vallourec* ir *Dalmine* pasidalyti visus jų konkurento (*Corus*) poreikius (*Vallourec* nuo 1994 m.). Pagal sutartis nesriegiuotų vamzdžių pirkimo kainos priklausė nuo (*Corus*) sriegiuotų vamzdžių kainų. Jose taip pat buvo nustatyti (*Corus*) (*Vallourec* nuo 1994 m.) tiekimo laisvės apribojimai, įpareigojantys *Corus* pranešti savo konkurentėms apie taikomas pardavimo kainas ir parduotų prekių kiekius. Be to, (*Mannesmann*), *Vallourec* (iki 1994 m. vasario mėn.) ir *Dalmine* įsipareigojo tiekti konkurentui (*Corus*, nuo 1994 m. kovo mėn. *Vallourec*) iš anksto nenustatytus kiekius.“

- 158 Pirmosios instancijos teismui pateiktų tiekimo sutarčių, ypač 1993 m. rugpjūčio 9 d. tarp *Mannesmann* ir *Corus* sudarytos sutarties, nuostatos iš esmės patvirtina ginčijamo sprendimo minėtoje 111 bei 78–82 ir 153 konstatuojamosiose dalyse nurodytus faktus. Apskritai šiomis sutartimis pasidalijamas *Corus* nesriegiuotų vamzdžių poreikis tarp trijų Europos gamintojų (40% – *Vallourec*, 30% – *Dalmine* ir 30% – *Mannesmann*) vėliausiai nuo 1993 m. rugpjūčio 9 dienos. Be to, kiekviena iš sutarčių nustato sąlygą, kad *Corus* mokama kaina už sriegiuotus vamzdžius turi būti nustatyta pagal matematinę formulę, kurioje atsižvelgiama į už sriegiuotus vamzdžius *Corus* gaunamą kainą.

- 159 Dėl to tiekimo sutarčių tikslas ir (arba) mažų mažiausiai rezultatas buvo keturių Europos gamintojų konkurencijos riziką pakeisti į suderėtą iš Jungtinėje Karalystėje gaminamų sriegiuotų vamzdžių gaunamo pelno paskirstymą (žr. pagal analogiją dėl suderintų veiksmų 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 3150 punktą).
- 160 Paaukodama savo laisvę rinktis tiekimą kiekviena tiekimo sutartimi, *Corus* taip susaistė tris savo konkurentus Bendrijoje, kad jos vietos rinkoje išnyko bet kokia veiksminga konkurencija iš jų pusės ir bet kokia tokios konkurencijos perspektyva. Šių trijų gamintojų nesriegiuotų vamzdžių pardavimas mažėtų, jei mažėtų *Corus* sriegiuotų vamzdžių pardavimas. Be to, nesriegiuotų vamzdžių pardavimo pelnas, kurį gautų šie trys tiekėjai, mažėtų, jeigu mažėtų *Corus* už sriegiuotus vamzdžius gaunama kaina, ir net galėtų virsti nuostoliais. Tokiomis aplinkybėmis buvo praktiškai neįmanoma, kad šie trys gamintojai pradėtų varžytis dėl tiekimo *Corus* Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkoje, ypač dėl kainos (žr. ginčijamo sprendimo 153 konstatuojamąją dalį).
- 161 Kita vertus, sudarydamas šias sutartis, kiekvienas iš trijų *Corus* Bendrijos konkurentų užsitikrino netiesioginį dalyvavimą *Corus* vietinėje rinkoje ir su tuo susijusią pelno dalį. Kad gautų šią naudą, jie atsisakė galimybės pardavinėti sriegiuotus vamzdžius Jungtinės Karalystės rinkoje ir vėliausiai nuo trečiosios sutarties, kuria *Mannesmann* paskirti likę 30 %, pasirašymo 1993 m. rugpjūčio 9 d. – galimybės tiekti didesnę, nei jiems iš anksto skirta, *Corus* perkamų nesriegiuotų vamzdžių dalį.
- 162 Be to, *Corus* konkurentai priėmė jiems nenaudingą ir komerciškai nebūdingą įsipareigojimą tiekti *Corus* vamzdžius tik atsižvelgiant į *Corus* sriegiuotų vamzdžių

pardavimo kiekius. Toks įsipareigojimas sustiprino neteisėtą šių gamintojų ir *Corus* tarpusavio priklausomybę, nes sutarties saistomi tiekėjai tapo priklausomi nuo tos įmonės prekybos politikos.

163 Akivaizdu, kad jeigu tiekimo sutartys nebūtų sudarytos, kiti trys Europos gamintojai, išskyrus *Corus*, nesant Pagrindinių taisyklių, būtų turėję realų ar bent jau potencialų komercinį interesą veiksmingai konkuruoti su *Corus* Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkoje, taip pat konkuruoti vienas su kitu, tiekiant *Corus* nesriegiuotus vamzdžius.

164 Šiuo klausimu reikia pastebėti, kad kiekviena iš tiekimo sutarčių buvo sudaryta pradiniam penkerių metų terminui. Šis gana ilgas laikas patvirtina bei sustiprina konkurenciją ribojantį sutarčių pobūdį, ypač kai *Mannesmann* ir kiti du *Corus* tiekėjai tuo laikotarpiu atsisakė galimybės tiesiogiai pasinaudoti bet kokia Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkos augimu.

165 Dėl *Mannesmann* argumento, kad kainos formulė sutartyse yra paprasta indeksavimo sąlyga, reikia pažymėti, jog Komisija ją įvertino kaip ribojančią konkurenciją, nes ji nustato *Corus* kiekvienam iš savo tiekėjų už nesriegiuotus vamzdžius mokamą kainą pagal šios įmonės už savo sriegiuotus vamzdžius gaunamą kainą, ir ši tvarka taikoma visiems trims tiekėjams. Reikia konstatuoti, kad net jei pradinės nesriegiuotų vamzdžių kainos tarp *Corus* ir kiekvieno tiekėjo buvo sulygtos nepriklausomai, tarp *Corus* ir kiekvieno šių įmonių buvo nustatyti komercinės galios ryšiai, kurie atsispindėjo kainose, todėl buvo panaikinta bet kokia galimybė konkuruoti *Corus* perkamų nesriegiuotų vamzdžių kainomis. *Corus* parduodamų sriegiuotų vamzdžių kainos pasirinkimas apskaičiavimo pagrindu nėra neutralus,

todėl nagrinėjama formulė labai skiriasi nuo įprastos indeksavimo sąlygos. Kaip konstatuota 160 punkte, dėl tokio pasirinkimo trys sriegiuotus vamzdžius gaminantys tiekėjai prarado komercinį interesą kainomis konkuruoti su *Corus* Jungtinės Karalystės rinkoje.

- 166 Be to, kaip pastebi Komisija, formulė, pagal kurią kiekvienoje tiekimo sutartyje buvo nustatomos nesriegiuotų vamzdžių kainos, apėmė ir neteisėtą pasikeitimą komercine informacija (žr. ginčijamo sprendimo 153 konstatuojamąją dalį bei 111 konstatuojamąją dalį), kuri turi būti konfidenciali, nes jos atskleidimas pažeistų konkuruojančių įmonių savarankiškos prekybos politikos principą (žr. šiuo klausimu 1999 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją*, T-141/94, Rink. p. II-347, 403 punktą ir sprendimo *British Steel prieš Komisiją*, T-151/94, Rink. p. II-629, 383 ir paskesnius punktus).
- 167 *Mannesmann* argumentas, kad su *Corus* parduodamų vamzdžių kiekiais ir pastarosios klientų mokamomis kainomis susijusi konfidenciali informacija jai nebuvo atskleista, šiuo atveju negali būti pasiteisinimas.
- 168 Dėl *Corus* parduodamų sriegiuotų vamzdžių kiekių reikia konstatuoti, kad tiekėjai, įskaitant ir *Mannesmann*, galėjo lengvai juos apskaičiuoti, nes kiekvienas iš jų tiekė iš esmės nekintančią *Corus* poreikio dalį.
- 169 Kita vertus, reikia pritarti *Mannesmann* teiginiui, kad *Corus* su ja sutartis sudariusių įmonių neinformuodavo apie už sriegiuotus vamzdžius gautas kainas. Dėl tos priežasties ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamosios dalies teiginys, kad tiekimo sutartys „įpareigojo (*Corus*) perduoti konkurentams jos taikomas pardavimo kainas“ per daug išplečia šios sutarties sąlygos prasmę. Vis dėlto ginčijamo sprendimo

153 konstatuojamoje dalyje bei Pirmosios instancijos teisme Komisija teisingai teigė, kad šios kainos buvo matematiškai susijusios su kainomis už nesriegiuotus vamzdžius, taigi visi trys nagrinėjami tiekėjai gaudavo išsamią informaciją apie *Corus* parduodamų sriegiuotų vamzdžių kainų pasikeitimo pobūdį, laiką ir apimtį.

- 170 Reikia ne tik konstatuoti, kad šios informacijos perdavimas konkurentams pažeidžia EB 81 straipsnio 1 dalį, bet ir kad pažeidimo pobūdis iš esmės nesikeičia dėl to, ar buvo perduodamos sriegiuotų vamzdžių kainos, ar tik informacija dėl šių kainų pasikeitimo. Tokiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad pirmesniame punkte paminėtas netikslumas yra nereikšmingas plačiau ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo prasme, dėl to jis neturi jokios įtakos pažeidimo padarymo pripažinimui.
- 171 Dėl argumento, kurį *Mannesmann* grindžia Reglamentu Nr. 2790/1999, pirmiausia reikia pažymėti, kad šis reglamentas negali būti tiesiogiai taikomas šioje byloje, nes ginčijamas sprendimas buvo priimtas 1999 m. gruodžio 8 d., o jo 2 straipsnio dalis dėl *Mannesmann* yra susijusi su laikotarpiu nuo 1993 m. iki 1997 m., tai yra su laikotarpiu iki susijusių Reglamento Nr. 2970/1999 nuostatų įsigaliojimo 2000 m. birželio 1 dieną.
- 172 Be to, kadangi šioje byloje minėtu reglamentu būtų galima remtis kaip pagalbine priemone, nes jame atsispindi Komisijos 1999 m. gruodžio mėn. priimta pozicija, kad vertikaliais susitarimais konkurencijai gali būti padaroma mažesnė žala, reikia pažymėti, jog šis reglamentas yra taikomas tik EB 81 straipsnio 3 daliai. Tačiau Reglamento Nr. 17 4 straipsnis nustato, kad susitarimams tarp įmonių gali būti suteikta atskiroji išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, tik jei apie juos buvo pranešta Komisijai, o tai šioje byloje nebuvo padaryta.

- 173 Iš to išplaukia, kad nagrinėjamų sutarčių teisėtumas gali būti vertinamas tik pagal EB 81 straipsnio 1 dalį. Netgi prielaida, kad sutartys tenkino atitinkamas EB 81 straipsnio 3 dalies sąlygas dėl išimčių suteikimo, šioje byloje neturi jokios reikšmės dėl Reglamente Nr. 2790/1999 atsispindinčios Komisijos politikos. Priešingai, šio reglamento priėmimas 1999 m. gruodžio mėn. patvirtina Komisijos nuomonę, kad tokie susitarimai paprastai pažeidžia EB 81 straipsnio 1 dalį, nes jiems reikia taikyti EB 81 straipsnio 3 dalį. Todėl *Mannesmann* argumentas dėl Reglamente Nr. 2790/1999 turi būti atmestas.
- 174 Be to, reikia konstatuoti, kad pirmiau nurodytų aplinkybių pakanka įrodyti pažeidimo egzistavimą, nes ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu yra laikomi pačiose tiekimo sutartyse esantys konkurencijos ribojimai.
- 175 Nepaisant tikrojo visų keturių Europos gamintojų bendradarbiavimo laipsnio, reikia konstatuoti, kad kiekvienas iš jų sudarė vieną iš konkurenciją ribojančių tiekimo sutarčių, kurios pagal ginčijamo sprendimo 2 straipsnį pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį. Nors ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje teigiama, kad tiekimo sutartys buvo sudarytos „dėl 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo“, iš ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamosios dalies teksto aišku, kad 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu yra laikomas pats sutarčių sudarymo faktas.
- 176 Taigi net darant prielaidą, kad *Mannesmann* pavyko įrodyti, jog su *Corus* sudaryta tiekimo sutartis objektyviai atitiko jos verslo interesus, ši aplinkybė jokių būdu nepaneigia Komisijos argumento, kad šis susitarimas buvo neteisėtas. Konkurenciją ribojantis elgesys bent jau trumpuoju periodu paprastai yra komerciškai naudingas įmonėms.

- 177 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nėra reikalo spręsti šalių ginčo dėl sutartinės baudos už nepristatymą reikšmės, kuri paprasčiausiai buvo atitinkamas nagrinėjamo tiekėjo dalies sumažinimas, nes šiuo klausimu *Mannesmann* siekia įrodyti, kad *Corus* buvo komerciškai naudinga sudaryti šias tris tiekimo sutartis. Argumentas, kad *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann* buvo vienintelės Bendrijoje įsteigtos įmonės, galinčios pagaminti tokio dydžio vamzdžius, dėl tos pačios priežasties taip pat yra nereikšmingas.
- 178 Be to, *Mannesmann* argumentai dėl *Vallourec* prekybines galios sriegiuotų vamzdžių rinkoje, įgytos dėl patento VAM „premium“ jungtims, iš esmės susiję su komerciniais interesais, dėl kurių *Mannesmann* su *Corus* sudarė nesriegiuotų vamzdžių tiekimo sutartį, ir dėl to yra nereikšmingi. Geriausiu atveju šie argumentai galėtų iš dalies susilpninti Komisijos argumentus dėl veiksmingo *Mannesmann* konkuravimo Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkoje apribojimo, bet jie negali paneigti esminės išvados, kad tiekimo sutarties šalys konkurencijos riziką Jungtinės Karalystės nesriegiuotų bei sriegiuotų vamzdžių rinkose iškeitė į bendradarbiavimą, tai yra – komercinį tikrumą.
- 179 Kadangi yra pateikta pakankamai ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo padarymo įrodymų, nėra būtina toliau nagrinėti Komisijos argumentų dėl susitarimo tarp keturių Europos gamintojų (žr. 171 punktą). Konkrečiai kalbant, nebereikia analizuoti *Mannesmann* pateiktų argumentų dėl su tiekimo sutartimis nesusijusių įrodymų visumos, kuria Komisija rėmėsi įrodinėdama, kad toks susitarimas iš tiesų įvyko.
- 180 Vis dėlto, kadangi veiksmų derinimo tarp keturių Bendrijos gamintojų, susijusio su ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu, laipsnio nustatymas yra svarbus kitų šios bylos teisinių pagrindų analizei, Pirmosios instancijos teismas privalo jį tirti.

- 181 Reikia pažymėti, kad veiksmai, kurie yra vieno plano dalis ir kuriais siekiama bendro tikslo, gali būti vertinami kaip susiję su tuo pačiu susitarimu (žr. šiuo klausimu 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 4027 punktą). Jeigu Komisija įrodo, jog karteliuose dalyvavusi įmonė žinojo arba turėjo žinoti, kad taip ji prisijungia prie bendro susitarimo, jos dalyvavimas šiuose karteliuose gali reikšti prisijungimą prie minėto susitarimo (žr. šiuo klausimu 42 punkte minėto „Cemento“ sprendimo 4068 ir 4109 punktus).
- 182 Šiuo atžvilgiu ypač svarbus 1990 m. kovo 23 d. dokumentas „Pastabos dėl VAM sutarties“. Jo dalyje „Scenarijus II“ Verluca paminėjo galimybę „gauti japonų sutikimą nesikišti į (Jungtinės Karalystės) rinką, ir kad ta problema turėtų būti sprendžiama tarp europiečių“. Toliau jis pažymėjo, kad „tokiu atveju nesriegiuoti vamzdžiai būtų veiksmingai padalyti tarp (*Mannesmann*), (*Vallourec*) ir *Dalmine*“. Kitame punkte jis teigia, kad „turbūt būtų naudinga susieti (*Vallourec*) pardavimus ir su (*Corus*) parduodamų VAM kaina, ir su jų kiekiu“.
- 183 Kadangi šis pasiūlymas tiksliai atspindi po 16 mėnesių tarp *Vallourec* ir *Corus* sudarytos sutarties pagrindines sąlygas, aišku, kad *Vallourec* iš tiesų laikėsi tokios strategijos, o sutartis buvo pasirašyta jai įgyvendinti.
- 184 Tai, kad iš esmės identišką sutartį vėliau buvo pasirašytas tarp *Corus* ir kiekvienos kitos Europos-Japonijos klubo Europos narės, tai yra *Dalmine* ir vėliau *Mannesmann*, o nuo 1993 m. rugpjūčio *Corus* nesriegiuotų vamzdžių poreikis buvo veiksmingai pasidalytas tarp kitų trijų Europos-Japonijos klubo narių tiksliai taip, kaip numatė Verluca, taip pat patvirtina, kad šios trys sutartys turėjo būti sudarytos vykdamant bendrą strategiją, kuri yra minėtame klube suderintų veiksmų dalis.

185 Ši išvada pagrįsta įrodymais, kuriais Komisija remiasi ginčijamo sprendimo 91 konstatuojamoje dalyje, kur nurodyta:

„1993 m. sausio 21 d. (*Corus*) nusiuntė *Vallourec* (tikriausiai ir (*Mannesmann*) bei *Dalmine*) pagrindinius pasiūlymo principus dėl besiūlių plieno vamzdžių sektoriaus pertvarkymo, kurie buvo aptarti tarp *Mannesmann*, *Vallourec*, *Dalmine* ir (*Corus*) 1993 m. sausio 29 d. susitikime Heathrow (Komisijos bylos 4628 puslapis, tai yra dokumento „Pagrindiniai pasiūlymo dėl besiūlių plieno vamzdžių restruktūrizavimo principai“ pirmasis puslapis). Dokumente rašoma: „(*Corus*) pranešė apie ketinimą nutraukti besiūlių plieno vamzdžių gamybą. Ji siekia tai padaryti organizuotu ir kontroliuojamu būdu, kad būtų išvengta sutrikimų tiekiant vamzdžius jos klientams bei padėtų perimantiems jos verslą gamintojams išlaikyti užsakymus <...>. Per pastaruosius šešis mėnesius vyko diskusijos tarp (*Corus*) ir kitų (*Corus*) verslo įsigijimu susidomėjusių gamintojų ir, (*Corus*) nuomone, buvo pasiektas bendras sutarimas dėl šiame dokumente nurodytų veiksmų“. Vienas iš pasiūlymų buvo perduoti veiklą OCTG srityje *Vallourec*, paliekant galioti nesriegiuotų vamzdžių tiekimo sutartis tarp (*Corus*) bei *Vallourec*, (*Mannesmann*) ir *Dalmine* nekeičiant anksčiau nustatytų dalių. Tą pačią dieną įvyko susitikimas tarp (*Mannesmann*) ir (*Corus*), kur (*Mannesmann*) „sutiko, kad ateityje *Vallourec* turi tapti OCTG sektoriaus lyderiu“ (Komisijos bylos 4626 puslapis, tai yra 1993 m. sausio 22 d. *Corus* darbuotojo Davis *Vallourec* darbuotojui Patrier išsiųsto fakso pranešimo vienas puslapis). 1993 m. gegužės–rugpjūčio mėn. *Dalmine* dokumente „Besiučių plieno vamzdžių sistema Europoje ir rinkos vystymasis“ (*Seamless steel tube system in Europe and market evolution*), pateiktame Komisijos bylos 2053 puslapyje, nustatyta, kad kiekvienam tinkamas (*Corus*) problemos sprendimas gali būti pasiektas tik Europos mastu; *Dalmine* taip pat sutiko, kad *Vallourec* įsigytų (*Corus*) įrenginius“.

186 Reikia pastebėti, kad ginčijamo sprendimo 80 konstatuojamojoje dalyje minėtame dokumente „Strateginės pastabos“ *Vallourec* aiškiai numatė galimybę, kad *Dalmine* ir *Mannesmann* tarsis su ja dėl nesriegiuotų vamzdžių teikimo *Corus*. Ginčijamo

sprendimo 59 konstatuojamoje dalyje Komisija, pagrįsdama savo tvirtinimus, kad Europos gamintojai rengė parengiamuosius susitikimus prieš susitikdami su Japonijos gamintojais, jog galėtų suderinti savo pozicijas ir pateikti bendrus pasiūlymus Europos-Japonijos klube, remiasi dokumentu „g) japonai“, ypač šio dokumento ketvirtame lape esančiu kalendoriumi (Komisijos bylos 4912 puslapis).

- 187 Iš pirmiau paminėtų dokumentinių įrodymų, kuriais Komisija rėmėsi ginčijamame sprendime, išplaukia, kad keturi Bendrijos gamintojai iš tikrųjų susitikdavo suderinti savo pozicijų Europos-Japonijos klube prieš tarpžemyninius susitikimus tame klube bent jau 1993 metais. Taip pat nustatyta, kad *Corus* įsriegimo įrenginių sustabdymas Clydesdale ir jų pardavimas *Vallourec*, taip pat *Dalmine* ir *Mannesmann* nesriegiuotų vamzdžių tiekimas *Corus* buvo aptariami šiuose susitikimuose. Dėl to yra neįtikėtina, kad *Mannesmann* galėjo nežinoti *Vallourec* parengtos strategijos nuostatų ir kad jos tiekimo susitarimas su *Corus* sudarė tik dalį platesnio konkurenciją ribojančio susitarimo, darančio poveikį standartinių sriegiuotų vamzdžių ir nesriegiuotų vamzdžių rinkoms.

- 188 Dėl *Mannesmann* argumento, kad trečioji tiekimo sutartis tarp jos ir *Corus* buvo sudaryta daug vėliau negu dvi pirmosios, todėl Komisija negalėjo padaryti išvados, kad tai buvo vienas keturių Europos gamintojų pažeidimų, reikia pažymėti, kad tiekimo sutarties tarp *Mannesmann* ir *Corus* nebuvimas iki 1993 m. negali paneigti Komisijos argumento. Nors nesriegiuotų vamzdžių tiekimo pasidalijimo strategija buvo visiškai įgyvendinama tik *Corus* įgijus tris tiekėjus, kitų dviejų sutarčių pasirašymas buvo tik dalinis plano įgyvendinimas, tikintis ateityje jį visiškai užbaigti.

- 189 Be to, Komisija Pirmosios instancijos teismui teigė, kad 1993 m. sausio 21 d. dokumente „Pagrindiniai pasiūlymo dėl besiūlių plieno vamzdžių restruktūrizavimo principai“ buvo nurodyta, jog *Mannesmann* jau tiekė nesriegiuotus vamzdžius

Corus, ir tai yra suderinama su 1993 m. rugpjūčio mėn. tarp *Corus* ir *Mannesmann* pasirašyta tiekimo sutartimi, o ši aplinkybė tik patvirtina Komisijos išvadas. Nors Komisija apsisaugodama nustatė, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytas pažeidimas *Mannesmann* atveju tęsėsi tik nuo 1993 m. rugpjūčio 9 d., kadangi šią dieną su *Corus* pasirašyta tiekimo sutartis buvo neabejotinas *Mannesmann* dalyvavimo pažeidime įrodymas, iš pirmiau minėto dokumento yra aišku, kad realiai *Mannesmann* tiekė nesriegiuotus vamzdžius *Corus* nuo 1993 m. sausio mėnesio.

190 Taigi iš įrodymų, kuriais Komisija rėmėsi ginčijamame sprendime, matyti, kad *Vallourec* sukūrė Jungtinės Karalystės rinkos apsaugos strategiją ir su *Corus* sudarė tiekimo sutartį, kuri buvo pirmasis žingsnis ją įgyvendinant. Vėliau prie jų prisijungė *Dalmine* ir *Mannesmann*, o tai įrodo abiejų įmonių su *Corus* sudarytos tiekimo sutartys.

191 Galiausiai reikia pastebėti, kad tvirtinimai, susiję su pastebimo poveikio prekybai tarp valstybių narių nebuvimu, kaip ir teigia Komisija, yra nepriimtini remiantis Darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalimi.

192 Šiais argumentais, kurie pirmą kartą buvo pateikti dublike, *Mannesmann* tvirtina, kad Komisija padarė teisės ir vertinimo klaidų dėl vienos iš EB 81 straipsnio 1 dalies sąlygų. Kadangi su bylos esme susijęs teisinis pagrindas nėra susijęs su viešuoju interesu, Bendrijos teismui nėra pagrindo jį nagrinėti savo iniciatyva.

193 Dėl visa ko reikia pažymėti, kad bylose, sujungtose su šia, jog būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis (127 punkte minėto sprendimo *Dalmine prieš Komisiją* 156 ir

157 punktai bei 102 punkte minėto sprendimo *JFE Steel ir kt. prieš Komisiją* 367–374 ir 386–395 punktai), Pirmosios instancijos teismas panašius į *Mannesmann* pateiktus argumentus yra atmetęs kaip nepagrįstus.

194 Argumentas, kad konkurenciją ribojantis tarp *Mannesmann* ir *Corus* sudarytų sutarčių poveikis buvo nereikšmingas, yra priimtinas, kai jis išplečia ieškinyje pateiktą argumentą, kad Komisija nepateikė pakankamai teisinių įrodymų, jog ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje kvalifikuotų tiekimo sutarčių tikslas arba rezultatas riboja konkurenciją pagal EB 81 straipsnį.

195 Iš esmės pirmiausiai reikia pastebėti, kad šioje byloje Komisija rėmėsi ne tik ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje neteisėtais pripažintų susitarimų rezultatu, bet ir jų ribojančiu tikslu (žr. ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamąją dalį bei 157 ir paskesnius punktus).

196 Šiuo atžvilgiu įmonės, kurios sudarė susitarimą, siekdamos riboti konkurenciją, šiuo atveju paprastai negalėtų išvengti 81 straipsnio 1 dalies taikymo teigdamos, kad jų susitarimas neturi pastebimo poveikio konkurencijai (žr. 130 punktą).

197 Kaip minėta 179 ir paskesniuose punktuose, ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje neteisėtomis pripažintos sutartys buvo sumanytos siekiant pasidalyti nesriegiuotų vamzdžių tiekimą Jungtinės Karalystės rinkos „pagrindinei tiekėjai“ *Corus* („lyderei“; žr. ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamąją dalį) tarp jos Europos konkurenčių, kurios taip pat buvo Europos-Japonijos klubo narės. Šios sutartys taip pat numatė

Corus vykdomą neteisėtą komercinės informacijos perdavimą. Taigi pats jų tikslas buvo pastebimai apriboti konkurenciją Jungtinės Karalystės rinkoje, kuri buvo atskira rinka ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo atžvilgiu (127 punkte minėto sprendimo *Dalmine prieš Komisiją* 267 ir 268 punktai), nepaisant jų rezultato.

- 198 Dėl tos priežasties pirmiau apibendrinti pareiškimai turi būti atmesti, nes jie susiję su klausimu, ar ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytas pažeidimas tenkino kriterijus, susijusius su tikslu arba rezultatu, pastebimai ribojusius konkurenciją.
- 199 Be to, reikia pažymėti, kad *Mannesmann* argumentas dėl 1997 m. pranešimo taip pat yra priimtinas, nepaisant to, kad jis pirmą kartą buvo paminėtas dublike. *Mannesmann* remiasi pranešimu, kad sustiprintų ieškinyje paminėtą argumentą, jog tiekimo sutartys neribojo konkurencijos ir nepažeidė EB 81 straipsnio 1 dalies.
- 200 Iš esmės pirmiausiai reikia pažymėti, kad šioje byloje 1997 m. pranešimas yra taikomas *ratione temporis*, nes ginčijamas sprendimas buvo priimtas 1999 metais. 1997 m. pranešimas atspindi Komisijos poziciją dėl susitarimų, pripažįstamų pažeidžiančiais EB 81 straipsnio 1 dalį. Ypač reikia pastebėti, kad 1997 m. pranešimas, nustatantis ribas procentais, kitaip nei ankstesni, nustatantys ribas absoliučia išraiška, atspindi Komisijos politikos ir (arba) vertinimo vystymąsi, o ne paprastą koregavimą, atsižvelgiant į infliaciją. Esant tokiom aplinkybėms, 1997 m., o ne 1986 pranešimas, yra tiesiogiai susijęs su ginčijamo sprendimo vertinimu, nepaisant to, kad nagrinėjamos sutartys buvo pasirašytos 1991 ir 1993 metais.

- 201 Tačiau reikia pastebėti, kad siekiant pateisinti tiekimo sutartis, 1997 m. pranešimu šioje byloje negalima remtis, nes sutartys prisidėjo prie platesnio su sriegiuotais vamzdžiais susijusio konkurenciją ribojančio susitarimo, nepatenkančio į pranešimo taikymo sritį, įgyvendinimo (žr. 179 ir paskesnius punktus). Tų sutarčių konkurenciją ribojantis tikslas ir rezultatas iš dalies apima daugiau negu yra tiesiogiai nustatyta jų nuostatose, taigi mechaniškai taikant 1997 m. pranešimą sutarčių poveikis nagrinėjamos rinkoms būtų įvertintas nepakankamai.
- 202 Bet kurito atveju *Mannesmann* pateikti skaičiai, kuriais bandoma įrodyti, kad nagrinėjamų įmonių rinkos dalis yra žemesnė nei 1997 m. pranešime numatytos ribos, atspindi pasaulinės OCTG vamzdžių rinkos dalis. 1997 m. pranešime teigiama, kad „bendra visų dalyvaujančių įmonių rinkos dalis“ neturi viršyti atitinkamų ribų „bet kurioje atitinkamoje rinkoje“.
- 203 Šiuo atžvilgiu, nors ginčijamo sprendimo 35 konstatuojamoje dalyje pateikta sąvoka nurodo besiūlių OCTG vamzdžių pasaulio rinką, ši sąvoka turi būti suprantama atsižvelgiant į Europos-Japonijos klube sudarytų susitarimų nuostatų, ypač Pagrindinių taisyklių, išsamų aprašymą. Iš viso ginčijamo sprendimo, ypač iš 53–77 konstatuojamųjų dalių, paaiškėja, kad Japonijos ir Europos gamintojų veiksmai kiekvieno jų vietos rinkoje ar kai kuriais atvejais tam tikro pasaulio regiono rinkoje buvo nulemti tikslų taisyklių, kurios skyrėsi kiekvienai rinkai ir buvo komercinių derybų Europos-Japonijos klube rezultatas.
- 204 Tokiomis aplinkybėmis tikrąją ginčijamame sprendime tiriamos geografinės rinkos analizę parodo detalus situacijos kiekvienoje rinkoje aprašymas. Taigi ginčijamo sprendimo 35 konstatuojamoji dalis turi būti aiškinama kaip apibrėžianti geografinę OCTG vamzdžių rinką, kuri egzistuoitų įprastomis sąlygomis bei atsižvelgiant į visiškai objektyvias komercines ir ekonomines aplinkybes, taip pat nesant neteisėtų susitarimų, kurių tikslas arba rezultatas – padalyti ją dirbtinai.

- 205 Taigi *Mannesmann* argumentai dėl *Corus* bei jos pačios mažesnės pardavimo dalies pasaulinėje OCTG rinkoje turi būti atmetami kaip nereikšmingi. Netgi darant prielaidą, kad 1997 m. pranešimą buvo galima taikyti, reikėtų atsižvelgti į Jungtinės Karalystės ar bent jau Bendrijos rinkos dalis. Iš ginčijamo sprendimo, ypač iš 68 ir 113 konstatuojamosiose dalyse pateiktų skaičių, galima daryti išvadą, kad vien *Corus*, kuri buvo kiekvienos tiekimo sutarties šalis, dalys ir Jungtinės Karalystės, ir Bendrijos rinkose buvo daug didesnės nei 1997 m. pranešime nustatytos ribos, tai yra 10 % rinkos dalis yra taikoma vertikaliems susitarimams ir 5 % – horizontaliems. Aišku, kad nagrinėjamos sutartys pagal 1997 m. pranešimą nėra mažareikšmės.
- 206 Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes, reikia daryti išvadą, kad Komisija ginčijamame sprendime teisingai nustatė, jog tiekimo sutartys yra ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytas pažeidimas, ir pateikė pakankamai tai pagrindžiančių teisinių įrodymų. Taip pat reikia pastebėti, kad papildomi įrodymai, į kuriuos atsižvelgė Komisija, patvirtino jos teiginio teisingumą, kad šios sutartys buvo platesnės bendros politikos, darančios poveikį standartinių sriegiuotų OCTG vamzdžių rinkai, dalis.

Dėl prašymo sumažinti baudos dydį

Dėl baudos skaičiavimą reglamentuojančių teisės normų

Šalių argumentai

- 207 Pirmiausia *Mannesmann* teigia, kad Komisija netinkamai pritaikė baudos dydžio nustatymo normas, būtent ? Baudų nustatymo metodo gaires, remiantis Reglamento

Nr. 17 15 straipsnio 2 dalimi ir EAPB Sutarties 65 straipsnio 5 dalimi (OL C 9, 1998, p. 3; toliau gairės) bei Pranešimą dėl bendradarbiavimo. Šiuo atžvilgiu ji taip pat remiasi ankstesne Komisijos praktika priimant sprendimus, kuri, ieškovės teigimu, suteikė teisėtų lūkesčių dėl apskaičiuojant Komisijos paskirtas baudas naudojamo metodo ir baudų dydžio.

208 Dublike ieškovė tvirtina, kad ginčijamas sprendimas tiesiogiai nesiremia gairėmis ir dėl to neatitinka EB 253 straipsnio reikalavimų dėl sprendimų pagrindimo. *Mannesmann* teigia, kad jeigu gairės nėra taikytinos šioje byloje, Komisija turėjo vadovautis ankstesne sprendimų priėmimo praktika ir nustatyti baudą, atsižvelgdama į *Mannesmann* apyvartą atitinkamoje rinkoje. Komisija neturėjo teisės nutolti nuo ankstesnės savo praktikos, aiškiai neišdėsčiusi priežasčių. Be to, net jei Komisija netiesiogiai taikė gaires apskaičiuodama baudas, *Mannesmann* nuomone, ji vis tiek pažeidė EB 253 straipsnį. Tokiu atveju sprendime Komisija turėjo aiškiai nurodyti veiksnius, į kuriuos ji atsižvelgė nustatydamą baudos dydį (42 minėto „Cemento“ sprendimo 4725 ir paskesni punktai bei 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mayr-Melnhof prieš Komisiją*, T-347/94, Rink. p. II-1751, 283 punktas).

209 Komisija teigia, kad šis pirmą kartą dublike pateiktas ieškovės argumentas susijęs su tariamu nutolimu nuo iki gairių buvusios praktikos. Tai yra naujas teisinis pagrindas, nes *Mannesmann* iš pradžių rėmėsi tik argumentu dėl gairių nesilaikymo. Dėl to šis teisinis pagrindas yra nepriimtinas pagal Darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalį. Komisijos nuomone, motyvai, kuriais remiasi ginčijamas sprendimas, atitinka 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Cascades prieš Komisiją*, C-279/98 P, Rink. p. I-9693, 44 ir paskesniuose punktuose nustatytus reikalavimus. Komisija pateikė savo poziciją dėl pažeidimo sunkumo (ginčijamo sprendimo 159–

165 konstatuojamosios dalys), jo trukmės (166 konstatuojamoji dalis), lengvinančių aplinkybių (169 konstatuojamoji dalis) ir dėl Pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo (174 konstatuojamoji dalis). Galiausiai Komisija pareiškia, kad ginčijamas sprendimas atitinka gaires.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 210 Pirmiausiai reikia pastebėti, kad ieškinyje dėl panaikinimo teisinis pagrindas dėl Bendrijos akto nemotyvavimo ar nepakankamo motyvavimo yra viešojo intereso dalykas, kuris turi būti vertinamas Bendrijos teismo iniciatyva ir kuriuo šalys gali remtis bet kurioje proceso stadijoje (žr. šiuo klausimu 2001 m. gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Krupp Thyssen Stainless ir Acciai speciali Terni prieš Komisiją*, T-45/98 ir T-47/98, Rink. p. II-3757, 125 punktą). Todėl tai, kad teisinis pagrindas dėl nepakankamo baudų apskaičiavimo būdo pagrindimo pirmą kartą buvo pateiktas tik dublike, netrukdo Pirmosios instancijos teismui jį nagrinėti šioje byloje.
- 211 Šiuo atžvilgiu pagal nusistovėjusią teismų praktiką poreikis pagrįsti sprendimus turi būti įvertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes, ypač į veikos turinį, pateikiamų motyvų pobūdį ir subjektų, kuriems skirta ši priemonė, bei kitų šalių, kurioms ji tiesiogiai ir individualiai skirta, interesus gauti paaiškinimus (1996 m. vasario 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-56/93, Rink. p. I-723, 86 punktas ir 126 punkte minėto sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France* 63 punktas). Pagrindžiant sprendimus nereikia gilintis į visas svarbias faktines bei teisines aplinkybes, nes klausimas, ar pagrindimas atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į jo tekstą, bet ir į kontekstą bei visas svarstomą klausimą reglamentuojančias teisės normas (72 punkte minėto sprendimo *Petrotub ir Republica prieš Tarybą* 81 punktas).

- 212 Be to, nors Komisija turi tam tikrą diskreciją nustatydamą baudų dydį (1995 m. balandžio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Martinelli prieš Komisiją*, T-150/89, Rink. p. II-1165, 59 punktą ir pagal analogiją 1997 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją*, T-229/94, Rink. p. II-1689, 127 punktą), ji negali nukrypti nuo taisyklių, kurias pati sau nustatė (44 punkte minėto sprendimo *Hercules Chemicals prieš Komisiją* 53 punktą, patvirtintas apeliacine tvarka 1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Hercules Chemicals prieš Komisiją*, C-51/92 P, Rink. p. I-4235 ir jame nurodoma teismų praktika). Taigi skaičiuodama baudas Komisija privalo atsižvelgti į gaires, ypač į imperatyvias jų nuostatas.
- 213 Šioje byloje iš ginčijamo sprendimo 156–175 konstatuojamųjų dalių akivaizdu, kad Komisija taikė gairėse nurodytą skaičiavimo metodą, kaip yra reikalaujama atsižvelgiant į ankstesniame punkte nurodytą teismų praktiką. Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad aiškios gairių nuorodos nebuvimas ginčijamame sprendime negali turėti įtakos jo teisėtumui dėl motyvų nenurodymo. Tokia nuoroda būtų tik patvirtinusi faktą, kuris, atsižvelgiant į sprendime pateiktą teisinį kontekstą, *Mannesmann* ir taip turėjo būti aiškus.
- 214 Taigi teisinis pagrindas dėl motyvų nepateikimo turi būti atmestas.
- 215 Dėl teisinio pagrindo, kurį *Mannesmann* grindžia ankstesne Komisijos praktika priimant sprendimus ir iš to kylančiais teisėtais lūkesčiais, pirmiausiai reikia pripažinti, kad jis yra priimtinas, nes, nors ir glaustai, buvo pateiktas ieškinio 74 punkte kartu su *Mannesmann* argumentu dėl pažeidimo sunkumo. Dėl to argumentas dublike yra vertintinas kaip išplečiantis šį teisinį pagrindą.

- 216 Be to, dėl argumento esmės reikia pastebėti, kad, atsižvelgiant į Reglamentu Nr. 17 Komisijai suteiktą diskreciją (žr. šiuo klausimu 212 punktą), šios pritaikytas naujas baudų skaičiavimo metodas, tam tikrais atvejais galintis turėti įtakos baudų padidėjimui, neviršijančiam Reglamente Nr. 17 užfiksuoto maksimalaus lygio, negali būti vertinamas kaip Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatytų baudų padidinimas atgaline data (žr. nagrinėjamo apeliacinėje instancijoje 2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *LR AF 1998 prieš Komisiją*, T-23/99, Rink. p. II-1705, 235 punktą).
- 217 Dėl to yra nepagrįstai teigiama, kad gairėse nurodytas baudų dydžio skaičiavimas gali leisti Komisijai taikyti didesnes baudas nei ankstesnėje praktikoje, ypač todėl, kad ne visada buvo atsižvelgiama į įmonių dydžio skirtumus. Komisija turi diskreciją nustatyti baudų dydžius, kad skatintų jas laikytis konkurencijos normų (žr. 212 punktą ir 1996 gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Van Megen Sports prieš Komisiją*, T-49/95, Rink. p. II-1799, 53 punktą). Be to, tai, kad praeityje Komisija taikė tam tikro lygio baudas už tam tikros rūšies pažeidimus, negali sukliudyti jai padidinti baudų sumos Reglamento Nr. 17 nurodytose ribose, jeigu to reikia siekiant užtikrinti bendrosios konkurencijos politikos įgyvendinimą (96 punkte minėto sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 109 punktas; 1992 m. kovo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Solvay prieš Komisiją*, T-12/89, Rink. p. II-907, 309 punktas ir 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Europa Carton prieš Komisiją*, T-304/94, Rink. p. II-869, 89 punktas). Priešingai, veiksmingas Bendrijos konkurencijos normų taikymas reikalauja, kad Komisija bet kuriuo metu galėtų pritaikyti baudų lygį prie šios politikos poreikių (sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 109 punktas ir 216 punkte minėto sprendimo *LR AF 1998 prieš Komisiją* 236 ir 237 punktai).
- 218 Iš to, kas pasakyta, reikia daryti išvadą, kad *Mannesmann* negali remtis ankstesne Komisijos sprendimų priėmimo praktika, ir šis teisinis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl ieškovei skirtos baudos dydžio nustatymo

- 219 *Mannesmann* pateikia keturis pagrindinius reikalavimus, susijusius su jai skirtos baudos dydžio nustatymu.

Dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo sunkumo

— Šalių argumentai

- 220 Pirmiausia ieškovė nesutinka su Komisijos atliktu ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo sunkumo įvertinimu. Ji tvirtina, kad pažeidimo sunkumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į jo poveikį rinkai (gairių 1 A punktas). Netgi darant prielaidą, kad pagal gaires nagrinėjamas pažeidimas gali būti vertinamas kaip „labai sunkus“, *Mannesmann* kaltina Komisiją jo poveikį rinkai įvertinus kaip sunkinančią aplinkybę.
- 221 Ieškovė tvirtina, kad ji pateikė pakankamai teisinių įrodymų, jog ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose nurodyti pažeidimai nebuvo padaryti. Ji prašo sumažinti jai skirtą baudą, kad ši bent jau atspindėtų poveikio konkurencijai, kurį, anot Komisijos, padarė ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytas pažeidimas, mastą.
- 222 Nustatydama pagrindinę baudą, neatsižvelgdama į kiekvienos nagrinėjamos įmonės dydį ar apyvartą atitinkamoje rinkoje, Komisija peržengė savo diskrecijos ribas. Vis dėlto lygybė ir proporcingumo principas reikalauja, kad įmonės nebūtų vertinamos

vienodai, bet už jų veiksmus būtų skiriamos individualų vaidmenį bei įtaką pažeidimui atspindinčios sankcijos. Tam tikras „paskirstytas“ teisingumas turi būti užtikrinamas ir didelėms įmonėms, ir tai patvirtina Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatyta maksimali 10 % bendrųjų metinių pajamų baudos riba.

- 223 Ieškovė tvirtina, kad Komisija taip pat peržengė diskrecijos ribas paskirdama atskirą baudą už pažeidimą, kuriuo kaltinama *Vallourec*, nors *Mannesmann* įgijo šios įmonės kontrolę. Komisija turėjo paskirti vieną baudą *Mannesmann*, atsižvelgdama ir į jos dukterinės įmonės *Vallourec* veiksmus. Taip nepadariusi Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą ir peržengė savo kompetencijos ribas.
- 224 Komisija tvirtina, kad susitarimas, kurio tikslas buvo Europos-Japonijos klube užtikrinti pagarbą vietinėms rinkoms, iš principo yra labai sunkus pažeidimas (ginčijamo sprendimo 161 konstatuojamoji dalis).
- 225 Kadangi už 2 straipsnyje paminėtą pažeidimą atskira bauda nebuvo skiriama, reikalavimai, kuriose tvirtinama, kad pažeidimas neturėjo konkurenciją ribojančio poveikio, yra nereikšmingi.
- 226 Komisija taip pat tvirtina, kad *Mannesmann*, *Vallourec* ir *Dalmine* turi būti laikomos didelėmis įmonėmis (žr. 1996 m. balandžio 3 d. Komisijos rekomendaciją 96/280/EB dėl mažų ir vidutinių įmonių apibrėžimo (OL L 107, 1996, p. 4). Reglamente Nr. 17 nustatyta viršutinė baudų dydžio riba nereikalauja, kad Komisija, skaičiuodama pagrindinį baudos dydį, skirtingai vertintų kelias dideles įmones.

- 227 Komisija primena, kad *Mannesmann* pradėjo kontroliuoti *Vallourec* 1997 metais. Dvi įmonės buvo nepriklausomos viena nuo kitos visą pažeidimo laikotarpį, dėl to Komisija joms skyrė skirtingas baudas. Jeigu Komisija privalėtų sumažinti jas dėl to, kad įmonės, kartelio dalyvės, susijungė po to, kai kartelis buvo išaiškintas, atgrasantis baudų efektas gerokai sumažėtų.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 228 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį Komisija gali taikyti baudas nuo 1 000 iki 1 000 000 eurų, bet ne didesnes nei 10 % kiekvienos iš pažeidime dalyvaujančių įmonių praėjusių verslo metų metinės apyvartos. Nustatant baudos dydį šiose ribose minėta nuostata įpareigoja atsižvelgti į pažeidimo sunkumą bei trukmę.
- 229 Priešingai negu tvirtina *Mannesmann*, nei Reglamentas Nr. 17, nei teismų praktika, nei gairės nenustato, kad baudos turi būti tiesiogiai proporcingos paveiktos rinkos dydžiui, nes dydis yra tik vienas iš daugelio veiksnių. Iš tikrųjų pagal Reglamentą Nr. 17, kaip jis išaiškintas teismų praktikoje, už konkurencijos teisės pažeidimą įmonei skiriama bauda turi būti proporcinga visapusiškai įvertintam pažeidimui, ypač atsižvelgiant į jo sunkumą (žr. šiuo klausimu 1994 m. spalio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tetra Pak prieš Komisiją*, T-83/91, Rink. p. II-755, 240 punktą ir pagal analogiją 212 punkte minėto sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją* 127 punktą). Kaip Teisingumo Teismas konstatavo 96 punkte minėto sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 120 punkte, nustatant pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti į daugelį faktorių, kurių pobūdis ir svarba yra skirtingi ir priklauso nuo nagrinėjamo pažeidimo pobūdžio bei jo padarymo aplinkybių (žr. pagal analogiją sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją* 127 punktą).

- 230 Be to, nors Komisija skaičiuodama baudas ginčijamame sprendime tiesiogiai nenurodė gairių, baudų dydžius įmonėms, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, ji nustatė pagal tose gairėse nustatytą skaičiavimo metodiką (žr. 212 punktą).
- 231 Kaip minėta, nors Komisija turi diskreciją skirdama baudas, ji negali nutolti nuo taisyklių, kurias pati sau nustatė (žr. 212 punktą ir ten minėtą teismų praktiką). Taigi Komisija, nustatydamas baudas, turi atsižvelgti į gaires, ypač į jų imperatyviasias nuostatas. Tačiau Komisijos diskrecija ir jos ribos bet kuriuo atveju negali sukliudyti Bendrijos teismui naudotis visa savo jurisdikcija.
- 232 Pagal gairių 1 A punktą „vertinant pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti į jo pobūdį, realią įtaką rinkai, kur tai gali būti įvertinta, ir atitinkamos geografinės rinkos dydį“. Ginčijamo sprendimo 159 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymi, kad vertindama pažeidimo sunkumą ji atsižvelgia į šiuos tris kriterijus.
- 233 Tačiau ginčijamo sprendimo 161 konstatuojamojoje dalyje Komisija, pabrėždama, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas pažeidimas yra „labai sunkus“, iš esmės remiasi tik visų įmonių neteisėto elgesio pobūdžiu. Šiuo atžvilgiu ji nurodė rinkos padalijimo susitarimo konkurenciją ribojančio pobūdžio sunkumą ir jo žalingą poveikį tinkamam vidaus rinkos funkcionavimui, tyčinį neteisėto elgesio

būdą ir slaptą bei institucionalizuotą konkurenciją riboti sukurtos sistemos pobūdį. 161 konstatuojamojoje dalyje Komisija atsižvelgė į tai, kad „keturios tiriamos valstybės narės Bendrijoje sunaudojo daugiausiai besiūlių OCTG ir (transportavimo vamzdžių) ir tai išplėtė geografinę rinką“.

234 Kita vertus, ginčijamo sprendimo 160 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad „konkretus pažeidimo poveikis rinkai yra ribotas“, nes abi nagrinėjamos prekės, būtent – standartiniai OCTG ir transportavimo vamzdžiai projektams, sudarė tik 19 % viso Bendrijos besiūlių OCTG ir transportavimo vamzdžių sunaudojimo, ir dėl technologinės pažangos ateityje suvirinami vamzdžiai galėjo patenkinti dalį besiūlių vamzdžių poreikio.

235 Taigi ginčijamo sprendimo 162 konstatuojamojoje dalyje Komisija dėl 161 konstatuojamojoje dalyje išvardytų priežasčių priskyrsi pažeidimą „labai sunkių“ kategorijai, atsižvelgė į sąlygiškai nedidelį įmonių, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, parduodamų prekių kiekį (73 milijonai eurų per metus) keturiuose valstybėse narėse. Ši nuoroda į paveiktos rinkos dydį atitinka ginčijamo sprendimo 160 konstatuojamojoje dalyje pateiktą pažeidimu padaryto riboto poveikio rinkai vertinimą. Taigi Komisija už pažeidimo sunkumą nusprendė paskirti tik 10 milijonų eurų. Už tokios kategorijos pažeidimą gairės paprastai numato sumą, viršijančią 20 milijonų eurų.

236 Pirmosios instancijos teismas turi įvertinti, ar pirmiau aprašytas Komisijos vertinimas yra teisėtas *Mannesmann* pateiktų argumentų atžvilgiu.

237 Pirmiausia svarbu išnagrinėti *Mannesmann* argumentą, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytas pažeidimas nepadarė jokio poveikio.

- 238 Šiuo atžvilgiu ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamoje dalyje ir Pirmosios instancijos teismui Komisija aiškiai konstatavo, kad ji neskyrė papildomos baudos už šį pažeidimą.
- 239 102 punkte paminėtame sprendime *JFE Steel ir kt. prieš Komisiją* Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad neatsižvelgdama į ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą nustatyti baudų dydžius Europos gamintojams Komisija pažeidė bendrą Bendrijos teisės vienodo požiūrio principą. Tačiau kadangi Komisija neprašė Pirmosios instancijos teismo peržiūrėti Europos gamintojams bylose T-44/00, T-48/00 ir T-50/00 skirtų baudų bei jas padidinti, tinkamiausias būdas pašalinti skirtingą požiūrį buvo sumažinti Japonijos ieškovėms skirtas baudas, o ne padidinti trims Europos ieškovėms skirtas baudas (102 punkte minėto sprendimo *JFE Steel ir kt. prieš Komisiją* 574–579 punktai).
- 240 Kadangi skaičiuojant *Mannesmann* skirtą baudą į ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą neatsižvelgė nei Komisija, nei Pirmosios instancijos teismas, *Mannesmann* argumentai yra pagrįsti neteisinga prielaida ir dėl to turi būti atmesti.
- 241 Dėl kito *Mannesmann* argumento, susijusio su tuo, kad pagal gaires skaičiuodama baudą Komisija privalo įvertinti realų pažeidimo poveikį, reikia konstatuoti, jog į šį veiksnią buvo atsižvelgta ginčijamame sprendime nagrinėjant 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą. Kaip minėta 235 punkte, dydis pagal pažeidimo sunkumą buvo sumažintas iki 50% minimalios sumos, paprastai skiriamos už labai sunkų pažeidimą, o tai tiksliai atitinka jo ribotą poveikį.

- 242 Šiuo atžvilgiu taip pat reikia priminti, kad konkurencijos byloje baudomis siekiama sukurti atgrasantį poveikį (žr. šiuo klausimu gairių 1A punkto ketvirtąją pastraipą). Taigi atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 165 konstatuojamoje dalyje paminėtą įmonių, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, dydį (žr. 243 ir paskesnius punktus), gerokai didesnis dėl pažeidimo sunkumo nustatyto baudos dydžio sumažinimas būtų panaikines baudos atgrasantį poveikį.
- 243 Dėl *Mannesmann* argumento, kad Komisija šiuo atveju neturėjo teisės ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo poveikio atitinkamai rinkai įvertinti kaip sunkinančios aplinkybės, pakanka konstatuoti, kad ginčijamame sprendime Komisija nenustatė sunkinančių aplinkybių. Dėl to šį argumentą reikia atmesti.
- 244 Dėl *Mannesmann* argumento, kad nustatydamą baudos dydį Komisija turi atsižvelgti į kiekvienos įmonės dydį ir jos dalyvavimo pažeidime mastą, pirmiausia reikia pabrėžti, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje nuoroda į 10% pasaulinę apyvartą, paminėta 228 punkte, yra svarbi tik tada, kai skaičiuojama viršutinė baudos, kurią turi teisę skirti Komisija, riba (žr. gairių pirmąją pastraipą, taip pat 96 punkte minėto sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 119 punktą) ir nereiškia, kad kiekvienos įmonės ir skiriamos baudos dydžiai turi būti proporcingi (taip pat žr. 227 punktą).
- 245 Papildomai reikia pažymėti, kad pagal šioje byloje taikytiną gairių 1 A punkto šeštąją pastraipą (žr. 230 punktą) „kai kuriais atvejais gali prirreikti įvertinti baudų dydžius, numatytus kiekvienoje iš trijų kategorijų, atsižvelgiant į kiekvienos konkuruojančios

įmonės nusikalstamos veikos specifinę svarbą ir tikrąją įtaką konkurencijai“. Pagal tą pastraipą toks požiūris yra tinkamas, „ypač ten, kur skiriasi to paties tipo pažeidimus darančių įmonių dydis“.

246 Tačiau tai priklauso nuo gairėse esančių žodžių „kai kuriais atvejais“ ir „ypač ten“ naudojimo, kadangi atsižvelgimas į kiekvienos įmonės dydį nėra nuolatinis etapas Komisijos nustatyta apskaičiavimo procese, bet galimybė prireikus lanksčiai įvertinti aplinkybes. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką Komisija, nustatydamą ketinamų skirti baudų dydžius atsižvelgiant į bylos aplinkybę, turi diskreciją atsižvelgti arba neatsižvelgti į tam tikrus veiksnius (žr. šiuo klausimu 1996 m. kovo 25 d. Teisingumo Teismo nutarties *SPO ir kt. prieš Komisiją*, C-137/95 P, Rink. p. I-1611, 54 punktą ir 1997 m. liepos 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ferriere Nord prieš Komisiją*, C-219/95, Rink. p. I-4411, 32–33 punktus; 2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 465 punktą; taip pat žr. šiuo klausimu 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *KNP BT prieš Komisiją*, T-309/94, Rink. p. II-1007, 68 punktą).

247 Atsižvelgiant į gairių 1 A punkto šeštosios pastraipos tekstą, reikia pasakyti, kad Komisija turėjo tam tikrą diskreciją diferencijuodama baudas pagal kiekvienos įmonės dydį. Taigi, kai baudos yra skiriamos kelioms tą patį pažeidimą padariusioms įmonėms, Komisija, nustatydamą baudų dydžius, neprivalo užtikrinti, kad galutinės baudos nagrinėjamos įmonėms atitiktų jų bendrą apyvartą (žr. šiuo klausimu apeliacinėje instancijoje nagrinėjamų 216 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *LR AF 1998 prieš Komisiją* 278 punktą ir 2003 m. kovo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CMA CGM ir kt. prieš Komisiją*, T-213/00, Rink. p. II-913, 385 punktą).

248 Šioje byloje ginčijamo sprendimo 165 konstatuojamoje dalyje Komisija pabrėžė, kad visos įmonės, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, buvo didelės, todėl nebuvo tikslo diferencijuoti joms skirtų baudų dydžių.

249 Atsiliepime į apeliacinį skundą Komisija teigia, o *Mannesmann* tam neprieštarauja, kad pastaroji nėra maža ar vidutinė įmonė. Rekomendacijoje Nr. 96/280, kuri buvo taikoma priimant ginčijamą sprendimą, nustatyta, kad tokiose įmonėse turi dirbti mažiau kaip 250 darbuotojų, o jų metinė apyvarta negali viršyti 40 milijonų eurų arba metinė turto balansinė vertė negali viršyti 27 milijonų eurų. 2003 m. gegužės 6 d. Komisijos rekomendacijoje Nr. 2003/361/EB dėl mikro, mažų ir vidutinių įmonių apibrėžimo (OL L 124, p. 36) šios dvi ribos buvo peržiūretos ir padidintos iki atitinkamai 50 milijonų eurų ir 43 milijonų eurų.

250 Nors Pirmosios instancijos teismas neturi duomenų apie *Mannesmann* darbuotojų skaičių ar balansinę vertę, jos 2 321 milijono eurų apyvarta 1998 m. (žr. ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamąją dalį) buvo daugiau kaip keturis kartus didesnė nei numatyta Komisijos rekomendacijose. Dėl to, remiantis Pirmosios instancijos teismui pateikta informacija, reikia pripažinti, kad ginčijamo sprendimo 165 konstatuojamojoje dalyje Komisija teisingai nustatė, kad *Mannesmann* yra didelė įmonė.

251 Dėl *Mannesmann* vaidmens pažeidime reikia pažymėti, kad jos dalyvavimas rinkos pasidalijimo susitarime yra įsipareigojimo neparduoti atitinkamų prekių kitose rinkose pasekmė. Kiekvienas gamintojas davė tokį patį įsipareigojimą, tai yra neparduoti standartinių OCTG ir transportavimo vamzdžių kiekvieno kito Europos-Japonijos klubo nario vietos rinkoje. Kaip pažymėta 233 punkte, nustatydamas, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas pažeidimas yra labai sunkus, Komisija daugiausia rėmėsi konkurenciją ribojančiu įsipareigojimo pobūdžiu.

252 Kadangi *Mannesmann* buvo vienintelė Europos-Japonijos klubo narė iš Vokietijos, reikia konstatuoti, kad jos dalyvavimo pakako išplėsti konkurenciją ribojančio susitarimo geografinę rinką iki visos šios Bendrijų valstybės narės teritorijos. Įsipareigojusi neparduoti vamzdžių kitų trijų susitarime dalyvaujančių Bendrijos valstybių narių rinkose *Mannesmann* prisidėjo ir prie esančios, ir prie potencialios konkurencijos šiose rinkose sumažinimo. Dalyvaudama klubo susitikimuose ji prisijungė arba – mažiausiai – leido kitiems dalyviams patikėti, kad prisijungė, prie šiame klube sudaryto konkurenciją ribojančio susitarimo. Iš bylos, ir ypač iš ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje esančios lentelės, duomenų matyti, kad kartelio dalyvių numatytas rinkos pasidalijimas bent tam tikru mastu buvo taikomas praktikoje ir kad kartelis turėjo realų poveikį konkurencijos sąlygoms Bendrijos rinkose. Dėl to reikia konstatuoti, kad *Mannesmann* dalyvavimas turėjo pastebimą poveikį Bendrijos rinkai.

253 Taigi, kadangi ginčijamame sprendime Komisija nustatė, kad keturios nagrinėjamos Japonijos įmonės buvo didelės įmonės (žr. 248 punktą) ir bendrai atsižvelgė į sąlygiškai mažą pažeidimo poveikį nagrinėjamoms rinkoms (žr. 235 ir 241 punktus), *Mannesmann* argumentas yra nepakankamas, norint įrodyti, kad Komisija šioje byloje netaikydama gairių 1 A punkto šeštosios pastraipos peržengė savo diskrecijos ribas.

254 Galiausiai dėl *Mannesmann* argumento, kad jai ir *Vallourec* buvo skirtos dvi skirtingos baudos, nepaisant to, kad 1997 m. jos sujungė savo vamzdžių gamybą (žr. ginčijamo sprendimo 12 ir 15 konstatuojamąsias dalis), reikia pastebėti, jog paprastai už Bendrijos konkurencijos teisės pažeidimą privalo atsakyti pažeidimo padarymo metu nagrinėjamai įmonei vadovavęs fizinis ar juridinis asmuo, net jeigu pažeidimo padarymą konstatuojantis sprendimas buvo priimtas po to, kai įmonės valdymą perėmė kitas asmuo (210 punkte minėto sprendimo *Krupp Thyssen*

Stainless ir Acciai speciali Terni prieš Komisiją 57 punktą). Vis dėlto ši taisyklė netaikoma tuo atveju, jei šiuo metu už įmonės valdymą atsakingas asmuo pareikštų, kad jis pasirengęs atsakyti už jo pirmtako padarytus veiksmus (sprendimo *Krupp Thyssen Stainless ir Acciai speciali Terni prieš Komisiją* 62 punktą).

255 Reikia konstatuoti, kad šioje byloje *Mannesmann* yra juridinis asmuo, pažeidimo metu valdęs įmonę, dalyvavusią ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytame pažeidime, o *Vallourec* yra juridinis asmuo, tuo pat metu valdęs nuo pirmosios nepriklausomą kitą įmonę, dalyvavusią tame pačiame pažeidime. Byloje nėra nurodoma, kad *Mannesmann*, *Vallourec* ar viena iš jų dukterinių įmonių prisiėmė atsakomybę šioje byloje. Bet kuriuo atveju iš pirmesniame punkte aprašytos normos negalima daryti išvados, kad asmeniui, dalyvavusiam pažeidime dar ir savarankiškai, turėtų būti skiriama viena bauda, mažesnė nei dviejų baudų, kurios būtų skirtos savarankiškoms įmonėms, suma.

256 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad *Mannesmann* pirmiau apibendrinti argumentai yra nepakankami, jog šiame procese būtų galima sumažinti jai skirtos baudos dydį.

Dėl trukmės

— Šalių argumentai

257 *Mannesmann* ginčija Komisijos atliktą pažeidimo trukmės vertinimą. Nors Europos-Japonijos klubo susitikimai prasidėjo 1977 m. ir baigėsi 1995 m., pažeidimo trukmė yra penkeri metai (1990–1995) dėl tarp Komisijos ir Japonijos valdžios institucijų sudarytų savanoriškų eksporto apribojimo susitarimų (ginčijamo sprendimo

108 konstatuojamoji dalis). *Mannesmann* teigia, kad Komisija neatsižvelgė į tai, jog Komisijos ir Japonijos Tarptautinės prekybos ir pramonės ministerijos 1989 m. gruodžio 28 d. susitarimu savanoriškų ribojimo susitarimų galiojimas buvo pratęstas iki 1990 m. gruodžio 31 dienos. *Mannesmann* nuomone, dėl to pagrindinis jai nustatytos baudos dydis, tai yra 10 milijonų eurų, už trukmę galėjo būti padidintas tik 40 % (po 10 % už metus). Taigi pagrindinis baudos dydis už pažeidimo trukmę galėjo būti padidintas tik 4 milijonais eurų. Dėl to *Mannesmann* prašo teismo sumažinti jai skirtą baudą milijonu eurų.

258 Komisija nesutinka su tokiu, jos manymu, nepagrįstu prašymu. Iš tikrųjų ieškovė nepateikė jokių savo teiginio, kad su Japonijos vyriausybe sudaryti savanoriški apribojimo susitarimai galiojo iki 1990 m. gruodžio 31 d., įrodymų.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

259 Ginčijamo sprendimo 108 konstatuojamoje dalyje Komisija pabrėžė, kad ji būtų skaičiavusi pažeidimo trukmę nuo 1977 m., bet to nepadarė dėl savanoriškų ribojimo susitarimų. Taigi ji ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje pažeidimą pripažino tik nuo 1990 m. Reikia konstatuoti, kad toks požiūris yra paprasčiausia Komisijos nuolaida įmonėms, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas.

260 Svarbu pažymėti, kad nė viena iš šalių Pirmosios instancijos teisme nesiekė ginčyti minėtos nuolaidos šioje byloje. Todėl šiame procese Pirmosios instancijos teismas nagrinės ne šios nuolaidos teisėtumą bei tai, ar ji buvo tinkamai nustatyta, tačiau – ar ginčijamame sprendime aiškiai nurodžiusi suteikianti tokią nuolaidą Komisija

tinkamai ją taikė šioje byloje. Reikia priminti, kad Komisija, kaltindama įmonę padarius pažeidimą, privalo vertinti tikslus ir nuoseklius įrodymus, nes jai tenka pažeidimo bei jo trukmės įrodinėjimo pareiga (1984 m. kovo 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *CRAM ir Rheinzink prieš Komisiją*, 29/83 ir 30/83, Rink. p. 1679, 20 punktas; 1993 m. kovo 31 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. prieš Komisiją* (vadinamo – „Medienos masė II“), C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 ir C-125/85–C-129/85, Rink. p. I-1307, 127 punktas; 1992 m. kovo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SIV ir kt. prieš Komisiją*, T-68/89, T-77/89 ir T-78/89, Rink. p. II-1403, 193–195, 198–202, 205–210, 220–232, 249, 250 ir 322–328 punktai; 2000 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją*, T-62/98, Rink. p. II-2707, 43 ir 72 punktai).

261 Taigi pagal aptartą nuolaidą pagrindinis požymis įvertinant, ar pažeidimas truko ir 1990 m., yra tariamas savanoriškų ribojimo susitarimų nutraukimas. Kadangi nagrinėjamos sutartys buvo sudarytos tarptautiniu lygmeniu tarp Japonijos vyriausybės, atstovaujamos Japonijos tarptautinės prekybos ir pramonės ministerijos, ir Bendrijos, atstovaujamos Komisijos, reikia konstatuoti, kad remdamasi gero administravimo principais Komisija privalėjo turėti susitarimų pabaigos datą patvirtinančius dokumentus. Dėl to ji turėjo pateikti šiuos dokumentus Pirmosios instancijos teismui. Tačiau Pirmosios instancijos teismui Komisija patvirtino, kad ji peržiūrėjo savo archyvus, tačiau negali pateikti susitarimų pabaigos datą įrodančių dokumentų.

262 Nors ieškovas paprastai negali perkelti įrodinėjimo pareigos atsakovui remdamasis aplinkybėmis, kurių jis pats negali įrodyti, įrodinėjimo pareigos paskirstymo principas šioje byloje negali būti taikomas Komisijos naudai dėl jos sudarytų tarptautinių susitarimų. Jos nepaaiškinamas negalėjimas pateikti įrodymų dėl aplinkybių, kurios yra tiesiogiai reikšmingos, užkerta kelią Pirmosios instancijos

teismui įvertinti visus faktus dėl sutarčių pabaigos datos. Pritarti, kad už Komisijos nesugebėjimo padarinius atsakytų įmonės, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas ir kurios, priešingai nei Komisija, neprivalėjo pateikti trukstamo įrodymo, prieštarautų tinkamo teisingumo administravimo principui.

263 Esant tokioms aplinkybėms reikia pažymėti, kad sutarčių pabaigos datos įrodymus privalėjo pateikti tik Komisija. Tačiau reikia konstatuoti, kad ji to nepadarė nei ginčijamame sprendime, nei Pirmosios instancijos teisme.

264 Bet kuriuo atveju Japonijos ieškovės pateikė įrodymų, kad bent jau jų atžvilgiu savanoriško ribojimo sutartys buvo pratęstos iki 1990 m. gruodžio 31 d., o tai šiame procese paremia ieškovės argumentą (102 punkte minėto sprendimo *JFE Steel ir kt. prieš Komisiją* 345 punktas). Reikia konstatuoti, kad sujungtose bylose, kuriose visos šalys turėjo galimybę susipažinti su bylų dokumentais, Pirmosios instancijos teismas savo iniciatyva gali atsižvelgti į lygiagrečius įrodymus, esančius nagrinėjamosiose bylose (žr. šiuo klausimu 1990 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimų *Nefarma and Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf prieš Komisiją*, T-113/89, Rink. p. II-797, 1 punktą ir *Prodifarma prieš Komisiją*, T-116/89, Rink. p. II-843, 1 punktą). Šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas privalo priimti sprendimą dėl bylų, sujungtų, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis, kurių dalykas yra tas pats pažeidimą nustatantis sprendimas ir kur visos ieškovės Pirmosios instancijos teismo prašė peržiūrėti joms paskirtas baudas. Taigi Pirmosios instancijos teismas šioje byloje formaliai yra susipažinęs su keturių Japonijos ieškovių pateiktais įrodymais.

265 Be to, *Mannesmann* Pirmosios instancijos teismo prašo ne tik panaikinti ginčijamo sprendimo dalį dėl 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo pradžios ir trukmės, bet ir vadovaujantis EB 229 straipsniu, remiantis neribota Pirmosios instancijos teismo jurisdikcija, sumažinti baudos dydį pagal Reglamento Nr. 17 17 straipsnį dėl laikotarpio sutrumpėjimo. Pirmosios instancijos teismas, įgyvendindamas savo

neribotą jurisdikciją ir keisdamas ginčijamame teisės akte Komisijos skirtų baudų dydžius, privalo atsižvelgti į atitinkamas faktines aplinkybes (246 punkte minėto sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* 692 punktas). Tokiomis aplinkybėmis ir atsižvelgiant į tai, kad visos ieškovės ginčijo, jog Komisija pripažino pažeidimo padarymą ir po 1990 m. sausio 1 d., būtų netinkama, jeigu Pirmosios instancijos teismas kiekvienos ieškovės situaciją vertintų atskirai, atsižvelgdamas tik į tas aplinkybes, kuriomis savo byloje remiasi kiekviena jų, bei nepaisydamas aplinkybių, kuriomis galėjo remtis kitos ieškovės ar Komisija.

266 Be to, nei *Mannesmann*, nei, *a fortiori*, Komisija netvirtino, kad savanoriškos ribojimo sutartys galiojo ir 1991 metais.

267 Esant tokioms aplinkybėms, šiame procese Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad tarp Komisijos ir Japonijos valdžios institucijų sudaryti savanoriški ribojimo susitarimai galiojo iki 1990 m. pabaigos.

268 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad, atsižvelgiant į Komisijos padarytą nuolaidą priimant ginčijamą sprendimą, jo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo trukmė turi būti sutrumpinta vieneriais metais. Taigi ginčijamo sprendimo 1 straipsnio dalis, nustatanti, kad *Mannesmann* padarė pažeidimą iki 1991 m. sausio 1 d., turi būti panaikinta.

269 Atsakydama į Pirmosios instancijos teismo klausimą posėdyje dėl pažeidimo pabaigos datos, Komisija patvirtino, kad ginčijamame sprendime skaičiuojant baudas į 1995 metus nebuvo atsižvelgiama. Pirmosios instancijos teisme *Mannesmann* neginčijo pažeidimo pabaigos vertinimo.

270 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad tiksliai ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo trukmė yra ketveri metai, tai yra nuo 1991 m. sausio 1 d. iki 1995 m. sausio 1 d. Taigi *Mannesmann* skirta bauda turi būti atitinkamai sumažinta.

Dėl tariamų lengvinančių aplinkybių

— Šalių argumentai

271 *Mannesmann* teigia, kad Komisija neatsižvelgė į tam tikras lengvinančias aplinkybes, kurios pateisintų baudos dydžio sumažinimą. Ji pripažįsta, kad Komisija atsižvelgė į krizę plieno pramonėje kaip į lengvinančią aplinkybę ir sumažino baudą 10 %. Tačiau *Mannesmann* teigia, kad dėl kitų lengvinančių aplinkybių bauda galėjo būti dar daugiau sumažinta. Ji ypač pabrėžia, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas susitarimas neturėjo jokio poveikio. Be to, ji pažymi nutraukusi ginčijamus veiksmus vos Komisijai įsikišus. Galiausiai ji teigia bendradarbiavusi Komisijai atliekant tyrimą.

272 Komisija nesutinka su šiais pareiškimais. Ji tvirtina, kad pareiškimas, jog susitarimas neturėjo poveikio, geriausiu atveju gali būti susijęs tik su ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje minima ieškovės su *Corus* sudaryta tiekimo sutartimi. Kadangi už šiame straipsnyje paminėtą pažeidimą jokia bauda nebuvo skirta, klausimas dėl lengvinančių aplinkybių neturi prasmės. Be to, *Mannesmann* pareiškimai dėl bendradarbiavimo yra nepakankamai pagrįsti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 273 Pirmiausia reikia priminti, kad šioje byloje Komisija dėl lengvinančių aplinkybių, tai yra dėl krizės plieno pramonėje nagrinėjamu laikotarpiu, baudą sumažino 10 %.
- 274 Taip pat reikia priminti, kad skirdama baudas Komisija privalo laikytis savo pačios priimtų gairių. Tačiau gairės nenurodo, kad Komisija visada privalo atskirai atsižvelgti į kiekvieną jų 3 punkte nurodytą lengvinančią aplinkybę. Minėtas 3 punktas „Lengvinančios aplinkybės“ nustato, kad „pagrindinis baudos dydis bus mažinamas, jei bus tokios lengvinančios aplinkybės: <...>“. Nors aplinkybės, išvardytos gairių 3 punkte, neabejotinai yra tarp tų, į kurias Komisija gali atsižvelgti konkrečioje byloje, pagal šią nuostatą ji neprivalo būtinai sumažinti baudą dėl kiekvienos įmonės nurodytos lengvinančios aplinkybės. Tinkamą baudos sumažinimą dėl lengvinančių aplinkybių reikia nustatyti bendrai įvertinus visas aplinkybes.
- 275 Remiantis daugeliu iki gairių įsigaliojimo priimtų sprendimų, Komisija turi diskreciją, leidžiančią jai nustatant skirtinos baudos dydį pagal konkrečias bylos aplinkybes nuspręsti, ar atsižvelgti į tam tikrus veiksnius (žr. šiuo klausimu 246 punkte minėtos nutarties *SPO ir kt. prieš Komisiją* 54 punktą ir 246 punkte minėto sprendimo *Ferriere Nord prieš Komisiją* 32 ir 33 punktus bei sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* 465 punktą; žr. šiuo klausimu ir 246 punkte minėto sprendimo *KNP BT prieš Komisiją* 68 punktą). Taigi gairėse nesant imperatyvios nuostatos dėl lengvinančių aplinkybių, į kurias galima atsižvelgti, galima daryti išvadą, kad atlikdama aplinkybių visumos vertinimą Komisija turi tam tikrą diskreciją nustatydama baudos sumažinimo dydį dėl lengvinančių aplinkybių.

276 Bet kuriuo atveju dėl *Mannesmann* argumento, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas rinkos padalijimo susitarimas neturėjo poveikio, reikia pažymėti, kad pirmiau jau buvo nuspręsta, jog šioje byloje taip nėra. Priešingai, nagrinėjamu karteliu numatytas rinkos padalijimas bent jau tam tikru mastu buvo taikomas praktikoje ir neišvengiamai turėjo realų poveikį Bendrijos rinkos konkurencijos sąlygoms (žr. 251 paskesnius punktus). Be to, reikia priminti, kad, kaip nurodyta 235 punkte, šiuo atveju už pažeidimo sunkumą nustatyta baudos dalis, sudariusi 50% minimalios sumos, paprastai skiriamos už „sunkų pažeidimą“, teisingai atspindi ribotą susitarimo poveikį, kurį pripažino ir Komisija (žr. 241 punktą).

277 Taigi gairių 3 punkto antrą įtrauką reikia aiškinti taip, kad Komisija neprivalo pripažinti kartelio neįgyvendinimo lengvinančia aplinkybe, nebent įmonė, kuri remiasi šia aplinkybe, galėtų įrodyti, kad ji aiškiai ir tvirtai priešinosi kartelio sudarymui ir netgi siekė sutrikdyti jo veiklą bei akivaizdžiai neprisijungė prie susitarimo bei taip neskatino kitų įmonių sudaryti nagrinėjamą kartelį. Tai, kad įmonė, kurios suderinti veiksmai su savo konkurentais siekiant pasidalyti rinką buvo įrodyti, nesielgė rinkoje su jais sutartu būdu, nustatant skirtinos baudos dydį nebūtinai turi būti vertinama kaip lengvinanti aplinkybė (1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SCA Holding prieš Komisiją*, T-327/94, Rink. p. II-1373, 142 punktas).

278 Kaip Pirmosios instancijos teismas konstatavo 42 punkte minėtame „Cemento“ sprendime (1389 punktas), įmonė, neprieštaravusi susitikimo, kuriame ji dalyvavo, rezultatams, paprastai lieka „visiškai atsakinga už dalyvavimą kartelyje“. Būtų per daug paprasta įmonėms sumažinti didelės baudos gavimo riziką, jeigu šioms gavus

naudą iš neteisėto kartelio, paskui būtų galima pasinaudoti ir baudos sumažinimu, nes jų vaidmuo įgyvendinant pažeidimą buvo ribotas, nors požiūris skatino kitas įmones imtis konkurenciją ribojančių veiksmų.

279 Iš to, kas pasakyta, reikia daryti išvada, kad net jei *Mannesmann* ir kai kurios kitos Europos-Japonijos klubo narės ne visiškai vykdė rinkų pasidalijimo susitarimą, tai nepateisintų gairių 3 punkto antrosios įtraukos taikymo siekiant sumažinti baudą šioje byloje dėl lengvinančios aplinkybės.

280 Dėl argumento, kad ieškovė nutraukė pažeidimą iš karto, reikia pastebėti, jog, kaip nustatyta gairių 3 punkte, „pažeidimo nutraukimas po pirmojo Komisijos įsikišimo“ logiškai galėtų būti lengvinančia aplinkybe tik tuo atveju, jeigu pakaktų priežasčių manyti, kad šiuo įsikišimu nagrinėjamos įmonės buvo skatinamos nutraukti savo antikonkurencinius veiksmus. Iš tiesų, kaip matyti, šios nuostatos tikslas yra paskatinti įmones nutraukti antikonkurencinius veiksmus iškart po to, kai Komisija pradeda tyrimą.

281 Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvada, kad bauda negali būti sumažinta pagal gairių 3 punktą, kuris yra susijęs su pažeidimo nutraukimu po pirmųjų Komisijos įsikišimų, kai pažeidimas jau buvo nutrauktas iki pirmųjų įsikišimų ar kai nagrinėjamos įmonės iki tos dienos jau buvo priėmusios tvirtą sprendimą nutraukti susitarimą. Nors ir pageidautina, kad įmonės nutrauktų neteisėtus veiksmus iki Komisijos įsikišimo, iš gairių 3 punkto teksto galima spręsti, kad jis numato situaciją, kai įmonės pozityviai reaguoja į tokį įsikišimą, nutraukdamos bet kokią konkurenciją ribojančią elgesį; taigi šios nuostatos tikslas yra skatinti įmonę taip reaguoti. Taip pat šios nuostatos taikymas įmonės naudai, Komisijai naudojantis diskrecija arba Pirmosios instancijos teismui naudojantis neribota jurisdikcija, būtų ypač tinkamas, kai nagrinėjami

veiksmai nėra akivaizdžiai ribojantys konkurenciją. Priešingai, jos taikymas paprastai būtų mažiau tinkamas, jeigu veiksmai yra aiškiai ribojantys konkurenciją ir tai gali būti įrodyta. Reikia konstatuoti, kad šioje byloje negali būti abejonių dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje neteisėtu pripažinto rinkų pasidalijimo susitarimo konkurenciją ribojančio pobūdžio.

282 Be to, baudos sumažinimas esant pirmesnio punkto pirmame sakinyje aprašytoms aplinkybėmis sutaptų su gairėse nustatytu reikalavimu apskaičiuojant baudą atsižvelgti į pažeidimo trukmę. Reikalavimo atsižvelgti į pažeidimo trukmę tikslas yra taikyti didesnę nuobaudą įmonei, kuri ilgą laiką pažeidžia konkurencijos normas, negu tai, kurios pažeidimai truko trumpai. Taigi baudos dydžio sumažinimas dėl to, kad įmonė nutraukė neteisėtus veiksmus iki pirmųjų Komisijos įsikišimų būtų dviguba nauda įmonėms, padariusioms trumpus pažeidimus.

283 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad 102 punkte minėtame sprendime *JFE Steel ir kt. prieš Komisiją* Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad atsižvelgiant į tose bylose ieškovių pateiktus teisinius pagrindus bei argumentus, jų negalima pripažinti padarius pažeidimą po 1994 m. liepos 1 d., nes nėra įrodymų, kad pagal iki to laiko galiojusią buvusią praktiką Europos-Japonijos klubo susitikimas įvyko 1994 m. rudenį. Iš šios aplinkybės galima daryti išvadą, kad tuo metu, kai Komisija atliko patikrinimus 1994 m. gruodžio 1 ir 2 dienomis, pažeidimas greičiausiai jau buvo pasibaigęs arba bent jau besibaigiantis.

284 Taigi aplinkybė, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą sudarantis neteisėtas elgesys nebuvo tęsiamas po pirmųjų Komisijos atliktų patikrinimų, šioje byloje negali pateisinti *Mannesmann* skirtos baudos sumažinimo.

285 Galiausiai dėl *Mannesmann* argumento, kad į jos bendradarbiavimą turi būti atsižvelgta kaip į lengvinančią aplinkybę, Pirmosios instancijos teismas vertins šį argumentą 307 ir paskesniuose punktuose, kai nagrinės teisinį pagrindą, susijusį su Pranešimu dėl bendradarbiavimo.

286 Atsižvelgiant į tai bei į faktą, kad Komisija dėl lengvinančių aplinkybių, susijusių su ekonomine krize plieno vamzdžių sektoriuje, sumažino baudas šioje byloje (žr. ginčijamo sprendimo 168 ir 169 konstatuojamąsias dalis), visi *Mannesmann* pareiškimai dėl papildomo baudos sumažinimo nepritaikius kitų tariamų lengvinančių aplinkybių turi būti atmesti.

Dėl tariamo *Mannesmann* bendradarbiavimo

— Šalių argumentai

287 *Mannesmann* teigia, kad Komisija šioje byloje nesilaikė Pranešimo dėl bendradarbiavimo. Ji tvirtina, kad Komisija taip pat pažeidė vienodo požiūrio principą.

288 Pirmiausia ji nurodo buvusi diskriminuojama *Vallourec* atžvilgiu. Kaip ir ši įmonė, ji atsakė į Komisijos prašymus pateikti informaciją. Ji teikė Komisijai vertingą pagalbą vykstant tyrimui (ginčijamo sprendimo 62, 67, 72 ir 170 konstatuojamosios dalys), ypač dėl Becher pareiškimų. Be to, *Mannesmann*, kaip ir *Vallourec*, iš esmės neginčijo jai pateiktų kaltinimų (ginčijamo sprendimo 174 konstatuojamoji dalis).

- 289 Ji primena, kad *Vallourec* nepateikė Komisijai informacijos savo iniciatyva, bet buvo pirmoji įmonė, kurioje atliktas patikrinimas 1996 m. rugsėjo mėnesį. *Mannesmann* Komisija patikrinimus atliko 1997 m. balandį. Pirmoji Komisijos gauta informacija iš tiesų buvo iš *Vallourec*, taigi ši aplinkybė yra paprasčiausia Komisijos pasirinkto įmonių patikrinimų eiliškumo pasekmė. Komisija negali remtis tokio pasirinkimo pasekmėmis, nes tai yra nenaudinga įmonėms, kurioms taikomas toks pasirinkimas, pavyzdžiui, *Mannesmann*.
- 290 *Mannesmann* dėl panašių priežasčių kritikuoja *Dalmine* vertinimą (ginčijamo sprendimo 172 konstatuojamoji dalis). Nors *Mannesmann* vykstant tyrimui bendradarbiavo tiek pat, kiek ir *Dalmine*, Komisija pastarosios baudą sumažino 20%. Komisija negali pateisinti tokio skirtingo požiūrio tuo, kad *Mannesmann* apskundė jos sprendimą, priimtą pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 5 dalį. Iš tiesų *Dalmine* pateikė panašų ieškinį, kuris buvo atmestas Pirmosios instancijos teismo kaip akivaizdžiai nepagrįstas. Bet kuriuo atveju Komisija negali imtis jokių priemonių dėl *Mannesmann* teisėto pasinaudojimo pagrindine teise ginti savo teises.
- 291 Komisija patikslina, kad ji atliko patikrinimą *Mannesmann* patalpose 1994 m. gruodžio 1 ir 2 dienomis. Dėl to pareiškimai dėl tariamo diskriminacinio vertinimo *Vallourec* atžvilgiu yra nepagrįsti.
- 292 *Vallourec* požiūris negali būti lyginamas su *Mannesmann*. *Vallourec* buvo vienintelė įmonė, kuri perdavė svarbią informaciją apie kartelio egzistavimą bei jo sąlygas. Ši informacija padėjo Komisijai nustatyti pažeidimą. *Vallourec* iš esmės neginčijo faktų. Dėl to bauda jai buvo sumažinta 40%.

293 Kita vertus, *Mannesmann* nebendradarbiavo vykstant tyrimui. Becher pareiškimai buvo pateikti Komisijai atliekant patikrinimą bei atsakant į jam užduotus klausimus ir tik patvirtino kai kurias jau nustatytas aplinkybes. *Mannesmann* pozicija per visą tyrimą buvo dviprasmiška. Nors ir neginčijo faktų, aiškios savo pozicijos ji nereiškė (ginčijamo sprendimo 174 konstatuojamoji dalis). *Mannesmann* taip pat atsisakė suteikti tam tikrą Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 5 dalies pagrindu prašomą informaciją. Dėl šių priežasčių jai nebuvo taikytas *Dalmine* numatytas baudos sumažinimas 20 %.

294 Šiuo atžvilgiu pasyvus įmonių vaidmuo pažeidime nėra pagrindas sumažinti baudos dydį pagal Pranešimą dėl bendradarbiavimo. Pranešimas nustato, kad įmonė, norėdama, jog baudos dydis būtų sumažintas, susipažinusi su prieštaravimais privalo informuoti Komisiją, kad ji iš esmės neketina ginčyti faktų (žr. Pranešimo dėl bendradarbiavimo D 2 punktą ir 208 punkte minėto sprendimo *Mayr Melnhof prieš Komisiją* 309 punktą).

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

295 Pagal nusistovėjusią sprendimų praktiką, vertindama įmonių bendradarbiavimą Komisija negali nepaisyti bendrojo Bendrijos teisės principo – vienodo požiūrio principo, kuris, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, yra pažeidžiamas, kai panašios situacijos yra vertinamos skirtingai arba skirtingos situacijos yra vertinamos vienodai, išskyrus atvejus, kai toks vertinimas gali būti objektyviai pateisinamas (210 punkte minėto sprendimo *Krupp Thyssen Stainless ir Acciai speciali Terni prieš Komisiją* 237 punktą ir ten nurodoma teismų praktika).

- 296 Kad įmonei bauda būtų sumažinta dėl bendradarbiavimo, jos veiksmai turi padėti Komisijai įvykdyti jos užduotį nustatyti bei užkirsti kelią Bendrijos konkurencijos teisės pažeidimams (208 punkte minėto sprendimo *Mayr Melnhof prieš Komisiją* 309 punktas ir ten nurodoma teismų praktika).
- 297 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad *Vallourec* atstovo Verluca pareiškimai, atsakant į įmonei pateiktus Komisijos klausimus, buvo pagrindiniai įrodymai šioje byloje.
- 298 Žinoma, kai esant panašioms aplinkybėms per administracinę procedūrą įmonės pateikia Komisijai panašią informaciją dėl joms pateiktų kaltinimų, jų bendradarbiavimo apimtis turi būti vertinama kaip panaši (žr. pagal analogiją 210 punkte minėto sprendimo *Krupp Thyssen Stainless ir Acciai speciali Terni prieš Komisiją* 243 ir 245 punktus).
- 299 Tačiau net jei *Mannesmann* atsakymai į klausimus, ypač ginčijamo sprendimo 63 konstatuojamojoje dalyje nurodyti Becher pareiškimai, turėjo kokią nors reikšmę Komisijai, jie tik patvirtino, nors ne taip tiksliai ir aiškiai, Verluca pareiškimuose jau pateiktą informaciją iš *Vallourec*. Būtent Verluca patvirtino, kad kiekviena Europos-Japonijos klubo narė turėjo nesikišti į kitos klubo narės vietos rinką, o Jungtinės Karalystės rinką turėjo specialų „iš dalies saugomos“ rinkos statusą. Jis taip pat informavo Komisiją apie rinkos pasidalijimo susitarimo galiojimo trukmę bei pobūdį.

- 300 Reikia konstatuoti, kad Verluca ne tik atsakė į per pirmąjį patikrinimą *Vallourec* patalpose 1996 m. rugsėjo mėn. jam užduotus Komisijos klausimus dėl Europos-Japonijos klubo veiklos ir Pagrindinių taisyklių. Kartu vertinant visus Verluca pareiškimus, galima pripažinti, kad iš tiesų buvo norima veiksmingai bendradarbiauti Komisijai atliekant tyrimą. Dėl Pagrindinių taisyklių Becher nurodė tik tai, kad Japonijos gamintojai buvo išstumti iš Europos rinkų, o Europos gamintojai iš Japonijos, bet daugiau šiuo klausimu nepateikė jokių detalių.
- 301 Taigi galima manyti, kad Becher pareiškimas buvo naudingas tik tuo, kad jis iš dalies patvirtino Verluca pareiškimus, kuriuos Komisija jau turėjo; dėl to šis pareiškimas pastebimai nepalengvino Komisijos užduoties ir negalėjo būti pagrindu sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo.
- 302 Reikia pažymėti, kad *Mannesmann* Komisijai pateikta informacija iki pranešimo apie kaltinimus negali būti sulyginama su informacija, pateikta *Vallourec*. Bet kuriuo atveju ta informacija nesuteikia pakankamo pagrindo sumažinti baudą pagal Pranešimą dėl bendradarbiavimo.
- 303 Dėl *Dalmine* bendradarbiavimo palyginimo, kurį nurodo *Mannesmann*, reikia priminti, kad norinti pasinaudoti baudos sumažinimu pagal Pranešimo dėl bendradarbiavimo D 2 punktą dėl to, kad nėra ginčijami faktai, įmonė, susipažinusi su pranešimu apie kaltinimus, turi aiškiai informuoti Komisiją, kad ji neketina iš esmės ginčyti faktų (208 punkte minėto sprendimo *Mayr Melnhof prieš Komisiją* 309 punktą). Nesant tokio aiškaus pareiškimo, vien įmonės pasyvus elgesys negali būti laikomas pagalba Komisijai, nes ši priimdama galutinį sprendimą turi pati įrodyti visas aplinkybes, negalėdama šiuo atžvilgiu remtis įmonės patvirtinimu.

- 304 Taigi reikia pažymėti, kad *Dalmine* bauda 20% sumažinta būtent už tai, kad ji informavo Komisiją, jog iš esmės neginčys faktų, kuriais Komisija paremia kaltinimus (ginčijamo sprendimo 172 ir 173 konstatuojamosios dalys). Ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje nurodyta aplinkybė, kad *Dalmine* atsisakė pateikti atsakymus į tam tikrus Komisijos klausimus prieš tai, kai buvo išsiųstas pranešimas apie kaltinimus, šiuo atveju neturi jokios reikšmės, nes pagal Pranešimo dėl bendradarbiavimo D punktą pareiškimas, kad įmonė neketina iš esmės ginčyti faktų po to, kai išsiunčiamas pranešimas apie kaltinimus, yra pagrindas sumažinti baudą, nepaisant įmonės elgesio iki pranešimo apie kaltinimus išsiuntimo.
- 305 Kita vertus, ginčijamo sprendimo 174 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad *Mannesmann* niekada aiškiai neišreiškė savo pozicijos šiuo klausimu. Nors *Mannesmann* tvirtina, kad ji neginčijo pranešime apie kaltinimus pateiktų aplinkybių, ji nenurodo aiškiai informavusi Komisiją, kad iš esmės jų neginčija.
- 306 Esant tokioms aplinkybėms, reikia konstatuoti, kad *Mannesmann* argumentai neįrodo, jog jai turėjo būti sumažinta bauda pagal Pranešimo dėl baudų sumažinimo D 2 punkto antrą įtrauką.
- 307 Dėl *Mannesmann* argumento, kad jos bendradarbiavimas pagal gairių 3 punktą vis tiek pateisina baudos dydžio sumažinimą dėl lengvinančių aplinkybių, reikia priminti, kad pirmiau jau buvo nuspręsta, jog Komisija turi diskreciją taikydama lengvinančias aplinkybes. Pavyzdžiui, gairių 3 punkto šeštoje įtraukoje nustatyta, kad lengvinančia aplinkybe laikomas „veiksmingas įmonės bendradarbiavimas procedūros metu, nepatenkantis į Pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymą“. Šeštoji įtrauka, bent jau dėl tame pranešime nurodomų horizontalių susitarimų, yra visada susijusi su bendradarbiavimu, kuris yra nepakankamas, kad bauda galėtų būti sumažinta pagal Pranešimą dėl bendradarbiavimo.

308 Tačiau reikia pastebėti, kad siekiant baudos sumažinimo dėl bendradarbiavimo įmonės veiksmai turi padėti Komisijai įvykdyti jos uždavinį nustatyti bei užkirsti kelią Bendrijos konkurencijos teisės pažeidimams (žr. 296 punktą ir ten paminėtą teismų praktiką). Esant tokioms aplinkybėms galima teigti, kad gairių 3 punkte numatyta hipotezė yra išimtinė situacija dėl gairėse nurodomų horizontalių susitarimų, nes bendradarbiavimas turi būti toks veiksmingas, kad padėtų įvykdyti Komisijos uždavinį, bet kuriam netaikomas Pranešimas dėl bendradarbiavimo.

309 Šioje byloje *Mannesmann* neįrodė, kad jos bendradarbiavimas tikrai padėjo Komisijai vykdyti šios uždavinį nustatyti bei užkirsti kelią pažeidimams (žr. 297–306 punktus). Taigi nėra reikalo pripažinti, kad nesumažinusi *Mannesmann* baudos Komisija peržengė savo diskrecijos ribas dėl *Mannesmann* veiksmingo bendradarbiavimo per tyrimą pagal gairių 3 punkto šeštąją įtrauką.

310 Bet kuriuo atveju Komisija pažymi, kad *Mannesmann* ne tik nebendradarbiavo, bet netgi atsisakė pateikti tam tikrą informaciją, nepaisydama Komisijos 1998 m. gegužės 15 d. priimto sprendimo pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 5 dalį, kuriame reikalaujama ją pateikti. Nors *Mannesmann* Pirmosios instancijos teismui pateikė ieškinį dėl šio sprendimo panaikinimo, užregistruotą kaip byla T-112/98, ji nepateikė prašymo dėl laikinųjų priemonių taikymo tame procese, nors pagal EB 242 ir 243 straipsnius galėjo tai padaryti. *Mannesmann* veiksmai, pasireiškiantys 1998 m. gegužės 15 d. Sprendimo teisėtumo ginčijimu, be abejo, buvo visiškai teisėti ir negali būti laikomi nebendradarbiavimo įrodymu. Tačiau reikia konstatuoti, kad

nesant 1998 m. gegužės 15 d. sprendimą stabdančių laikinųjų priemonių *Mannesmann* neturėjo teisės atsisakyti pateikti prašomą informaciją ir elgdamasi taip, tarsi jos naudai būtų buvusios priimtose laikinosios priemonės, nors pati jų netgi neprašė, ji nesilaikė Bendrijos teisės reikalavimų.

311 Be to, nors *Mannesmann* ieškinys dėl to sprendimo buvo iš dalies patenkintas, nes Pirmosios instancijos teismas 8 punkte minėtu sprendimu *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* panaikino kai kurias 1998 m. gegužės 15 d. Sprendimo nuostatas, iš šio sprendimo matyti, kad didžiosios dalies informacijos, kurią *Mannesmann* atsisakė pateikti, Komisija prašė teisėtai. *Mannesmann* pateikė apeliacinį ieškinį Teisingumo Teismui dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo panaikinimo, įregistruotą kaip byla C-190/01. Tačiau 2001 m. spalio 4 d. Teisingumo Teismo nutartimi *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją*, dar neskelbta Rinkinyje, ši byla buvo išbraukta iš teismo bylų sąrašo. Šiuo atžvilgiu iš nuorodos minėtoje nutartyje į Teisingumo Teismo darbo reglamento 69 straipsnio 5 dalį bei 122 straipsnio trečiosios pastraipos galima daryti išvadą, kad, Teisingumo Teismo nuomone, nepaisant pirminiame prašyme išbraukti bylą iš sąrašo ieškovės pateiktos nuorodos į susitarimą tarp šalių, ieškovė paprasčiausiai atsiėmė savo apeliacinį skundą ir dėl šios priežasties privalėjo padengti apeliacinio proceso išlaidas.

312 Todėl iš šios nutarties galima spręsti, kad 8 punkte minėtas sprendimas *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* yra galutinis. Taigi reikia daryti išvadą, kad dėl neteisėto *Mannesmann* elgesio Komisija taip ir negavo didelės dalies informacijos, kurią ji teisėtai prašė pateikti per administracinę procedūrą. Esant tokioms aplinkybėms, bendra *Mannesmann* pozicija per administracinę procedūrą negali būti vertinama kaip veiksmingas bendradarbiavimas šioje byloje.

313 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, *Mannesmann* pareiškimas dėl tariamo bendradarbiavimo per administracinę procedūrą turi būti atmestas.

Dėl baudos apskaičiavimo

314 Iš to, kas pasakyta, reikia daryti išvadą, kad už ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą *Mannesmann* skirta bauda turi būti sumažinta atsižvelgiant į tai, kad šioje byloje nustatytas pažeidimo laikotarpis vietoj penkerių yra ketveri metai.

315 Kadangi Komisija šioje byloje tinkamai pritaikė gairėse nurodytą baudų apskaičiavimo metodą, Pirmosios instancijos teismas, naudodamasis savo neribota jurisdikcija, mano, kad šis metodas turi būti taikomas ir pirmesniame punkte padarytos išvados atžvilgiu.

316 Taigi nustatytą 10 milijonų eurų pagrindinę baudą padidinus 10 % už kiekvienus pažeidimo metus, tai yra iš viso 40 %, gauname 14 milijonų eurų. Pagal ginčijamo sprendimo 168 ir 169 konstatuojamąsias dalis šis dydis turi būti sumažintas 10 % dėl lengvinančių aplinkybių, todėl galutinė bauda *Mannesmann* vietoj 13 500 000 yra 12 600 000 eurų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

317 Pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 87 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų yra patenkinama, o dalis atmetama, Pirmosios instancijos teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi kiekvienos šalies vienas ar daugiau reikalavimų šioje byloje buvo atmesta, galima daryti išvadą, kad ieškovė ir Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 1999 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimo 2003/382/EB, susijusio su EB 81 straipsnio taikymo procedūra (byla IV/E-1/35.860-B — Besiūliai plieno vamzdžiai), 1 straipsnio 2 dalies tą dalį, kurioje nustatyta, kad pažeidimas, už kurį pagal šią nuostatą ieškovė pripažinta atsakinga, buvo vykdomas iki 1991 m. sausio 1 dienos.**
- 2. Nustatyti ieškovei Sprendimo 2003/382 4 straipsniu paskirtą 12 600 000 eurų baudą.**
- 3. Atmesti likusią ieškinio dalį.**
- 4. Ieškovė ir Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Forwood

Pirrung

Meij

Paskelbta 2004 m. liepos 8 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Sekretorius

Pirmininkas

H. Jung

N. J. Forwood

Turinys

Ginčo aplinkybės ir procedūra	II - 2234
Procesas Pirmosios instancijos teisme	II - 2235
Šalių reikalavimai	II - 2235
Dėl reikalavimo panaikinti ginčijamą sprendimą	II - 2236
Teisiniai pagrindai dėl procedūros nesilaikymo	II - 2236
Teisinis pagrindas dėl teisės į gynybą pažeidimo Komisijai atsisakius leisti susipažinti su tam tikrais bylos dokumentais	II - 2236
— Šalių argumentai	II - 2236
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2239
Dėl tariamo laikotarpio atsakyti į pranešimą apie kaltinimus nepakankamumo	II - 2243
— Šalių argumentai	II - 2243
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2244
Dėl dokumento „Pasidalijimo raktas“ įrodomosios galios	II - 2248
— Šalių argumentai	II - 2248
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2250
Tariamasis teisės į gynybą pažeidimas dėl pranešimo apie kaltinimus ir ginčijamo sprendimo nesutapimo dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo	II - 2255
— Šalių argumentai	II - 2255
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2255
Dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo	II - 2257
Dėl tariamo ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių prieštaravimo	II - 2257
— Šalių argumentai	II - 2257
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2259

Dėl tariamo Komisijos motyvacijos, susijusios su ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatytu pažeidimu, trūkumo	II - 2261
— Šalių argumentai	II - 2261
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2264
Dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo padarymo	II - 2266
Šalių argumentai	II - 2266
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2272
Dėl prašymo sumažinti baudos dydį	II - 2287
Dėl baudos skaičiavimą reglamentuojančių teisės normų	II - 2287
Šalių argumentai	II - 2287
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2289
Dėl ieškovei skirtos baudos dydžio nustatymo	II - 2292
Dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo sunkumo	II - 2292
— Šalių argumentai	II - 2292
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2294
Dėl trukmės	II - 2302
— Šalių argumentai	II - 2302
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2303
Dėl tariamų lengvinančių aplinkybių	II - 2307
— Šalių argumentai	II - 2307
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2308
Dėl tariamo <i>Mannesmann</i> bendradarbiavimo	II - 2312
— Šalių argumentai	II - 2312
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 2314
Dėl baudos apskaičiavimo	II - 2320
Dėl bylinėjimosi išlaidų	II - 2320